

פֿיגן גאנצער / 4/10/20

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

// הוצאה לאור //

פֿיגן גאנצער
2004/5

Astar Shamir
Notes of War

עורך ראשי 'אשכולות פואטיקה': שוקי גוטמן
עריכת לשון וניקוד: גילת עירון-בהר
ציור כריכה: אסתר שמיר

מסת"ב 978-965-93199-4-7 ISBN

תשפ"ה 2025

©

כל הזכויות שמורות למחברת
ול'אשכולות פואטיקה הוצאה לאור.
אין להעתיק או להפיץ את הספר או קטעים ממנו
בשום צורה ללא אישור בכתב מהמו"ל.
דוא"ל: eshpoetica@gmail.com

Printed in Israel

ב־28 באוקטובר 2023 התחלתי לכתוב כמעט מדי יום בכתב ידי פתקי־שיר ושלחתי אותם מיד לרשת כשליחי ליבי.

פתקי השיר מהדהדים את תחושות הכאב, הבעתה, התסכול והזעם שפרצו ממני בזמן המלחמה ומנסים לתת קול למי שאינו יכול לבטאם.

הם מייחלים לריפוי ולהחלמה בתקופה הקשה ביותר שידעה ארצנו כשהחטופים בעזה, חיילינו נופלים, ואנחנו משוסעים, מוסתים זה בזה ומפולגים.

כעבור שנה אני מחזיקה בידי כעין יומן רגשות מלחמה בנוי פתקים־פתקים. זאת מנחת אהבה ממני לעמי האמיץ, הכאוב והמיוסר, המייחל לבנות את עצמו מחדש.

פתקי השיר האלה מובאים בספר בגרסתם המקורית לצד השירים המודפסים.

בתקווה לימים טובים,

באהבה,

ח/סמך

הציוץ

בלילה, בלילה,
ראש הממשלה ציץ לי:
"לא בי האשם."
זה הוא והוא והוא."
ונח לבי מכאבו
ושמחתי שהתפנה לציץ,
כי בטח זה אומר
שכל הילדים חזרו.

29.10.23

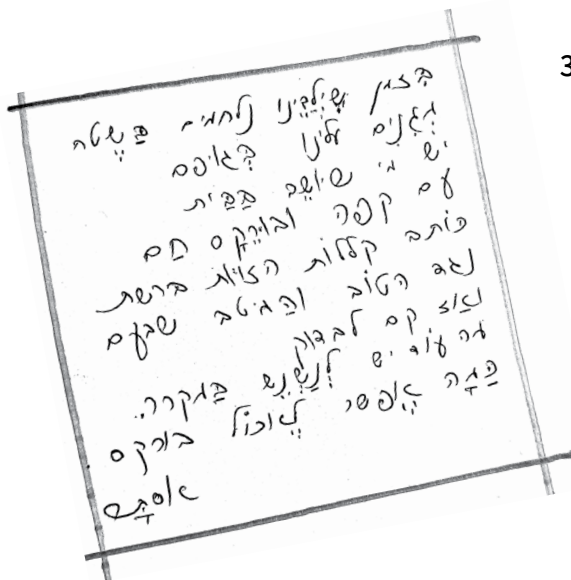
בילילה בילילה
כאש הממשלה ציץ לי
"לא בי האשם"
זה הוא והוא והוא
"ונח לבי מכאבו"
ושמחתי שהתפנה לציץ
כי בטח זה אומר
שכל הילדים חזרו.
אסתר

בורקס

בְּזֶמַן שֶׁבָּנִינוּ נִלְחָמִים בַּעֲזָה,
מִגָּנִים עָלֵינוּ בְּגוֹפֶם,
יֵשׁ מִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּבֵית
עִם קֶפֶה וּבּוֹרֶקס חֵם,
כּוֹתֵב קִלְלוֹת וּנְאֻצוֹת
נֶגֶד הַטּוֹב וְהַמֵּיטֵב שְׁבַעִם

וְאִז קָם לְבַדֵּק מָה עוֹד
יֵשׁ לְנִשְׁנֵשׁ בַּמֶּקֶרֶר.
כִּי כִּמָּה אֶפְשָׁר לֶאֱכַל בּוֹרֶקס...

30.10.23

אין לנו פריבילגיה לטבוע

אני לוקחת את הנכדה שלי על הידיים
וחושבת לעצמי:
היא בגיל של כפיר הקטן.
מה הוא אוכל?
איך הוא נרדם?
והנכד בגיל של אריאל,
מעט יותר מאביגיל היתומה.
איך היא נושמת מתחת לאדמה?
זה לופת את הלב כמו צבת אימה
ואני יודעת
שאנחנו צריכים להשאר עגן וחומה
בשביל החטופים,
הילדים והנכדים
וגם למען החברים שטובעים בצערם.

אין לנו פריבילגיה לטבוע.

אני לוקחת בכוח
נשימה עמקה,
נשימה שטוחה מאוד,
אבל לוקחת.

סופרוומן

ובלילה

אני חולמת שאני סופרוומן -
נכנסת למנהרות מתחת לאדמה,
מוציאה את הילדים אחד-אחד
עם כל המבגרים שסביבם.

ובבקר, כשהם עדין לא כאן,

אני משננת את שמותיהם

אחד-אחד

שלא אשכח אף אחד מאחור

בלילה.

1.11.23

לאור ביילת אני חולמת
שאיני סופרוומן
לפנות לאנדרגראונד
אוציאה את הילדים אחד-אחד
עם כל המבגרים שסביבם
ויבאונם בשקטם לביתם
אני משננת את שמותיהם
אחד-אחד
שלא אשכח אף אחד מאחור
ביילת.
אני

העלי את עצמך לחצי התורן

- "תעלי את עצמך לחצי התורן
אסור להתבוסס בבץ הכאב".

- "אבל כלם מתחת לאדמה -
גם הנופלים, גם הנרצחים,
גם החטופים.
איך אהיה כל-כך גבוהה?"

- "הסי, אף מלה יותר.
תעלי את עצמך לחצי התורן.
שיראו אותך מרחוק
אלה שיחזרו".

1.11.23

תעלי את עצמך לחצי התורן
אסור להתבוסס בבץ הכאב
אבל כלם מתחת לאדמה
גם הנופלים, גם הנרצחים,
גם החטופים.
איך אהיה כל-כך גבוהה?
הסי, אף מלה יותר.
תעלי את עצמך לחצי התורן.
שיראו אותך מרחוק
אלה שיחזרו.
אסור

שלא תדעו עוד צער לעולם

הקלטה מחודשת לשיר שכתבתי ב־2003

אֵיךְ לִנְחָם אוֹתָךְ, אֶרֶץ אֱהוּבָה?
אֵיךְ לִנְחָם אִם בְּתוֹךְ כְּאֵבָה?
מָה אוֹמְרִים לְמִי שְׁאוּר חַיּוֹ נִגְמַר?
מָה אוֹמְרִים לְמִי שְׁעוֹלְמוֹ נִשְׁבֵּר?

אֵיךְ לִנְחָם גַּם כְּשֶׁאֵין בִּי נַחֲמָה?
רוֹצֶה לוֹמַר מְלֶה טוֹבָה, לֹא יוֹדַעַת מָה.
אֵיךְ לְהַרְגִיעַ אֶת מָה שֶׁלֹּא נָתַן?
כְּשֶׁהִדְמַעוֹת זוֹלָגוֹת, מִי יַעֲצֹר אוֹתָן?

אוּלֵי מִחֵר תּוֹפִיעַ קֶשֶׁת בְּעֵנִן
וְתִשְׁרֶה חֵיךְ קָטָן עַל לֶחִי?
אוּלֵי מִחֵר יוֹפִיעַ לָנוּ נֶס קָטָן
בְּשָׁמַיִם סוֹעֲרִים מִבְּכִי?
נִתְחַבֵּק עַד שִׁיפְתָּח הַשָּׁעַר
בְּאַהֲבָה גְדוֹלָה מִכָּלֵם.
הֲלוֹאִי שְׁלֹא תִדְעוּ עוֹד צֶעַר,
שְׁלֹא תִדְעוּ עוֹד צֶעַר לְעוֹלָם.

כולנו

הילדים
הילדות
האמהות
האבות
החילים
והחילות
של כלנו
בשבי.

3.11.23

מכתב בהול ליצחק רבין ז"ל

מיום ארבעה בנובמבר,
שבו הרגו אותך,
ועד שבעה באוקטובר,
שבו הרגו אותנו,
נמתח חוט גדול של כאב.

רציתי לספר לך, אבא,
שקמנו מהעפר המדמים.
כמו עוף החול, נעמדנו
לבנות את הלב.
עדין שפופים מצער,
עוד לא התישרנו,
אבל אנחנו בונים מדינה.
תסתכל עלינו ותבדק
עוד חדש-חדשים,
עוד שנה.

ועוד דבר אחד, אבא,
תשב רגע, אם אתה יכול –
נחזיר את הילדים הביתה.
אני מפחדת שתתחיל לשאל.

הֵם נֶחֱטְפוּ מִבְּתֵיהֶם, אֲבָא,
לֹא מַעֲזָה לְסַפֵּר לָךְ הַכֹּל.

אֲנַחְנוּ נִחְזִיר אוֹתָם, אֲבָא,
אֲתָה יוֹדֵעַ שְׁנִחְזִיר.

בֵּינָתֵינוּ

תִּקְבֹּל אֶת פְּנֵי אַחֵינוּ,
שְׁמַתוֹ בְּגִיל כָּל-כָּךְ צָעִיר.

אֲסוּר שְׁמוֹתֵם יִהְיֶה לְשׂוֹא.

4.11.23

תגיד לי משהו טוב

תגיד לי משהו טוב,
אני לא מצליחה היום
בעצמי.
אתה יכול להמציא משהו,
לא אכפת לי אם זה לא
אמתי,
אני פשוט צריכה לשמע
משהו טוב.
תמציא.

ספר לי

איזו עוגה אכלת פעם
על שפת הים בתל אביב,
איזו גלידה אכלו הילדים,
איזה פרח יפרח באביב.

ראיתי יותר מדי זנועות בעיניים,
ואת אלה שעצמתי בכוח
אני רואה שבעתים,
לא הצלחתי לברח.

אתם לא יכולים להיות בסירה שלי

(אזהרת קריאה!! נכתב להנהגה בלבד)

אתם לא יכולים להיות בסירה שלי:

זה שנקב בלבה חרים,

זה ששלח אותה

לטבע במים סוערים,

זה שלקח ממנה

את כל השומרים.

זה שדחף את הקברניט

ולקח את מקומו בהגאים,

זה שהרעיל את הרעות שלנו

ואת אחות החברים.

זאת ששברה את התרן

ואת המפרש הפכה לה לשמלה,

זה שנוט אותה לטבע

בתוך בץ ובתוך משטמה.

זה ששדד את הכסף מהנוסעים

וחלק לכל חבריו,

זה שנתן אכל למקורבים

ולא השאיר לאחיו,

זאת שחשבה שתהיה מלכה

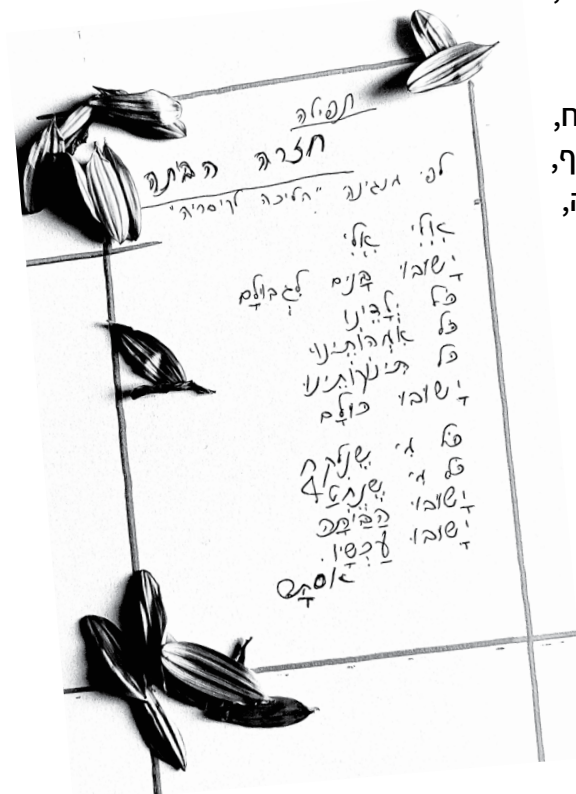
בספינת עבדים,

חזרה הביתה

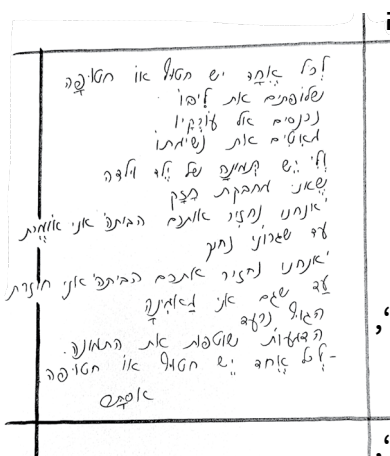
אלי, אלי,
ישובו בנים לגבולם.
כל ילדינו,
כל אמותינו,
כל תינוקותינו,
ישובו כלם.

כל מי שנלקח,
כל מי שנחטף,
ישובו הביתה,
ישובו עכשו.

7.11.23

לכל אחד יש חטוף או חטופה

לכל אחד יש חטוף או חטופה

שלופתים את לבו,

נכנסים אל עורקיו,

מאטים את נשימתו.

ולי יש תמונה של ילד וילדה

שאני מחבקת חזק.

"אנחנו נחזיר אתכם הביתה",

אני אומרת,

עד שגרוני נחנק.

"אנחנו נחזיר אתכם הביתה",

אני חוזרת,

עד שגם אני מאמינה.

הגוף נרעד.

דמעות שוטפות את התמונה.

לכל אחד יש חטוף או חטופה.

8.11.23

גן שרוף

זֶה לֹא כָל־כֶּךְ נְעִים לְרֹאוֹת גֵּן שְׂרוּף
שִׁילֵדִיו נִקְטְפוּ, נִטְרְפוּ, נִחְטְפוּ
וְאַלֶּה שְׁנוּתָרוּ...
לֹו הָיָה לָנוּ אָבָא,
הוּא בֶטַח הָיָה מְחַבֵּק אוֹתָם
כָּל־כֶּךְ חֲזַק בְּאַהֲבָה,
עַד שִׁיחִיו מִחֲדָשׁ.
אֲבֵל אֲנַחְנוּ נִקּוּם לְבַד.

9.11.23

כמו יציאת מצריים

כְּמוֹ יְצִיאַת מִצְרַיִם
אֲנִי רוֹצֶה לִרְאוֹת אוֹתָם שָׁבִים.
שְׁלוּבִים זֶה בָּזֶה, מְחַבְּקִים
עִם הַגִּנְנֹת, שֶׁשָּׂרָה לָהֶם שִׁירִים.
הַמִּילָדֶת, שֶׁנִּשְׁמָה אֹתָם בְּכֶאֱבִים.
הַגְּבֻרִים, שֶׁחֲבָקוּ אוֹתָם בַּלֵּילָה.
הַנָּשִׁים, שֶׁלֹּא הִפְסִיקוּ לַעֲטוֹף
אוֹתָם בַּחֶשֶׁךְ בְּאַהֲבָה.

כְּמוֹ יְצִיאַת מִצְרַיִם
שִׁיעֲבְרוּ בַּחֲרָבָה.

10.11.23

כְּמוֹ יְצִיאַת מִצְרַיִם
אֲנִי רוֹצֶה לִרְאוֹת אוֹתָם שָׁבִים
שְׁלוּבִים זֶה בָּזֶה, מְחַבְּקִים -
עִם הַגִּנְנֹת, שֶׁשָּׂרָה לָהֶם שִׁירִים
הַמִּילָדֶת, שֶׁנִּשְׁמָה אֹתָם בְּכֶאֱבִים
הַגְּבֻרִים, שֶׁחֲבָקוּ אוֹתָם בַּלֵּילָה
הַנָּשִׁים, שֶׁלֹּא הִפְסִיקוּ
לַעֲטוֹף אוֹתָם בַּחֶשֶׁךְ
בְּאַהֲבָה.
כְּמוֹ יְצִיאַת מִצְרַיִם
שִׁיעֲבְרוּ בַּחֲרָבָה
אִסְמָר

נחמה מתמטית

בואו נסתכל על זה מתמטית:

יש חצי יום, חצי לילה,

חצי לבן, חצי שחר.

החשך נתן הצגה דרמטית,

עכשו צריך להגיע האור.

כמו שבנינו מדינה

אחרי השואה,

כמו תינוק שנולד

אחרי צירי לדה,

כמו במעגל היין והיאנג,

כמו חצי אדמה, חצי ים,

אבל אולי זה לא העניין,

אולי זה עוד מקדם.

ככה אני משכנעת את עצמי.

אבל אני לא מבינה באפל.

15.11.23

בואו. נסתכל על זה מתמטית:
יש חצי יום, חצי לילה,
חצי לבן, חצי שחר.
החשך נתן הצגה דרמטית,
עכשו צריך להגיע האור.
כמו שבנינו מדינה
אחרי השואה,
כמו תינוק שנולד
אחרי צירי לדה,
כמו במעגל היין והיאנג,
כמו חצי אדמה, חצי ים,
אבל אולי זה לא העניין,
אולי זה עוד מקדם.
ככה אני משכנעת את עצמי.

אל תהפוך חטוף לקטוף!

אל תהפך חטוף לקטוף,

שמר עליהם!

לא כמו בשבת

של שבעה באוקטובר.

אז נחת מכל מלאכתך,

חמלתך

ואהבתך

והשטן חגג.

16.11.23

אל תהפוך חטוף לקטוף!
שמר עליהם!!
לא כמו בשבת של
אז נחת מכל מלאכתך
חמלתך
ואהבתך
והשטן חגג.
אז

איך יכול להיות

מוחקת. מוחקת.
לא מתאים עכשו.
עדין לא מתאים.

איך יכול להיות

***** שהצבא

*****!!!!!!

***** גדר פרוצה

***** קראו לעזרה

***** לא הגיע!!!!!!

איך יכול להיות

***** שמדינה

??????????

נחטפו

איך יכול להיות

####@???

***** ררר

איך יכול להיות.

!!!!!!

18.11.23

איך יכול להיות
~~שחברתו של~~
~~הנחטף~~
~~הנחטף~~
קיטא אלסנה
לא היש
אין זה להיות
שמינה
~~הנחטף~~
אין זה להיות
~~הנחטף~~
אין זה להיות
אין זה להיות

א/ת

חוק הלאום

קול אחינו הדרוזים,
שָׁדָמָם נִשְׁפָּךְ עִם דָּמָנוּ,
זועק אלינו מן האדמה
ומעיני הוריהם השכולים.

“מה עשיתם?”
הוא זועק,
“אין מפרידים
בין דם לדם,
בין דמעה לדמעה,
לא בחייהם
ולא במותם.

מה עשיתם?”

19.11.23

זמן קפוא

יום אחד יגיע שמונה באוקטובר
ונחלץ ממלתעות השבעה.
לחבק את חטופינו שכבר חזרו,
להתאבל על מתינו הרבים
מלהכיל.

ואז,
כשיחלפו עוד ימים רבים,
יגיע תשעה באוקטובר.
מענן, אבל טפה רגיל.

21.11.23

זמן קפוא

יום אחד יגיע שמונה באוקטובר
ונחלץ ממלתעות השבעה -
לחבק את חטופינו, שכבר חזרו.
להתאבל על מתינו הרבים
מלהכיל.
ואז, כשיחלפו עוד ימים רבים,
יגיע תשעה באוקטובר.
מענן, אבל טפה רגיל.
(אסתר)

שם שלא ראיתי

בִּחְרָתִי הַיּוֹם לִמְצֹא בֵּין הַחֲטוּפִים
פָּנִים שֶׁלֹּא רָאִיתִי,
שֵׁם שֶׁלֹּא בִלַּט מִתּוֹךְ כָּלֶם.
אוֹלֵי לֹא הָיָה מִי שֶׁיִּצְרַח אוֹתוֹ לַשָּׁמַיִם,
אוּ מִי שֶׁהוּא שִׁיזְעַק אֶת הָעֶדְרוֹ
בְּקוֹל רֶם.

אֲנִי רוֹאָה אֶתְכֶם,
זוֹכֶרֶת.
מַחֲכָה לְשׁוֹבְכֶם
מֵאֲסוֹן הָאֲסוֹנוֹת.
קֹשֶׁה לְהַכִּיל כָּל־כֶּךְ הַרְבֵּה שִׁמוֹת,
אֶךְ זֶה הַמַּעַט שֶׁנִּתֵּן לַעֲשׂוֹת.

23.11.23

פרחים בורחים ממועקה

בְּכֹל יוֹם שֶׁלֹא רְאִיתָם כָּאן פֶּתֶק,
אוֹלֵי כְּתַבְתִּי שְׁלוֹשָׁה אַחֲרֵים
שֶׁנִּזְרְקוּ הַצָּדָה בְּגִלָּל זַעֲמָם
אוּ בְּגִלָּל מִשְׁפָּטֵיהֶם הַמָּרִים.

אֲנִי קִוִּיתִי לִנְחָם
בַּיִם הַזֶּעֱקָה,
לִתֵּת מַיִם לַפֶּרֶחַ
בְּמִדְּבַר הַצֶּעֱקָה,
אֲבָל לַפְּעָמִים
פְּרָחִים בּוֹרְחִים מִמוֹעֶקָה.
יְדֵי רִיקָה.
הַתְּהוֹם עֲמָקָה.

אֲמַלְמֵל:
בְּקִרְוֹב תְּהִי עֲטוּפִים,
חֲבוּקִים,
תְּבוֹאוּ מִמַּעַמְקִים.
מַחֲכִים לָכֶם,
מַחֲכִים.

3.12.23

צערי נכתב מעצמו

צערי נכתב מעצמו.
תסכול יודע להתבטא.
מעט־מעט העצב נחשף,
אבל הזעם
לא מוכן להתקמט באותיות,
יקרע את הניר ויצא.
ישרף את הדף.
דורש מעשה.

אין זמן לא־נכון
להצלת חיינו.

4.12.23

צערי נכתב מעצמו
תסכול יודע להתבטא
מעט־מעט העצב נחשף
אבל הזעם
לא מוכן להתקמט באותיות
יקרע את הניר ויצא
ישרף את הדף
דורש מעשה
אין זמן לא־נכון
להצלת חיינו

במקום להספיד אותך

במקום להספיד אותך
הייתי רוצה להספיד את
הממשלה הזאת.
אתה,
ששמך התר לפרסום הבקר,
אבל דמך התר מזמן.

במקום להספיד אותך,
הייתי רוצה להספיד
את הבוזזים והחומסים
שצועקים בלשון שוק
ושותים את הכספים,
ששומרים על כסאותיהם
במחיר חיים,
במחיר דמים,
במחיר עתידנו.

אין תומך ואין בא,
עוד מעט ורדים
יעטרו את קברך.

כֹּל־כָּרְ הַיִּיטִי רוֹצֶה לְהַסְפִּידִם
בַּמָּקוֹם לְהַסְפִּיד אוֹתָר.

6.12.23

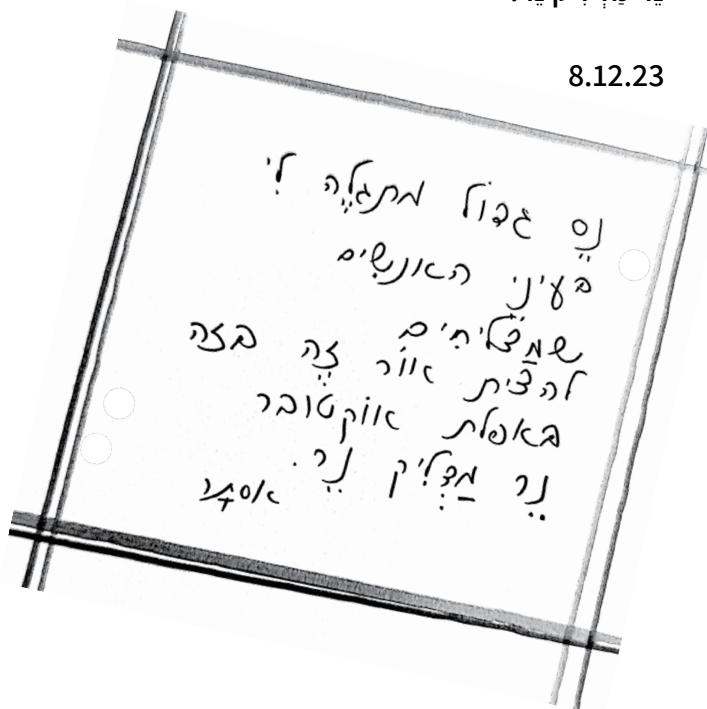
[illegible]

250/c

נס גדול מתגלה לי

נס גדול מתגלה לי
בעיני האנשים
שמצליחים
להצית אור זה בזה
באפלה הגדולה
של אוקטובר.
נר מדליק נר.

8.12.23

ואל תחשבו שזאת לא אהבה

לפעמים בשביל לנצח
האהבה צריכה להלחם.
האהבה צריכה להלחם
בשביל לנצח.

לפעמים בשביל תקוה
צריך לשים לחשך גבול.
צריך לשים לחשך גבול
בשביל שתהיה תקוה.

לפעמים בשביל שמחה
צריך לשים גבול לצער.
צריך לשים גבול לצער
בשביל שתהיה שמחה.

ואל תחשבו שזאת לא אהבה,
גם אם היא סוערת כמו אם לביאה,
מבעירה לבבות באש עצומה,
להגן על הבית מפני סכנה.

לַפְעָמִים בְּשִׁבִּיל לְהָאִיר,
צָרִיךְ לְהַכִּיר אֶת הָאֶפְלָה.
כְּשֶׁאַתָּה מֵאִיר אוֹתָהּ,
הִיא מַחְשִׁיכָה אוֹתָךְ.

בְּתוֹךְ הָאֶפְלָה תִּזְכֹּר
לְשֹׁמֵר חֶזֶק עַל הָעֲרוֹת.
הָאֶהְבָּה תֵּאִיר זִרְקוֹר,
כְּשֶׁאֵין תִּקְוָה וְאֵין חֲרוֹת.

לַפְעָמִים בְּשִׁבִּיל תִּקְוָה
צָרִיךְ לָשִׁים גָּבּוּל לַחֹשֶׁךְ.
צָרִיךְ לָשִׁים לַחֹשֶׁךְ גָּבּוּל,
בְּשִׁבִּיל שְׁתֵּהִיָּה תִּקְוָה.

לַפְעָמִים בְּשִׁבִּיל לִהְיוֹת מְדִינָה,
צָרִיךְ לְהַעִיר אֶת אֲנָשֶׁיָּהּ
לְכָל הַכּוֹחוֹת שֵׁשׁ בְּתוֹכָם,
הַחֲכָמָה עַל כָּל נִפְלְאוֹתֶיהָ.

שֶׁלֹּא יִבְהִלּוּ מוֹל עֲרֻמוּמִיּוֹת הָרָשָׁע
וְלֹא יִשְׁתַּקּוּ מוֹל רֶשֶׁת תַּחְכוּמוֹ,
שִׁיקוּמוֹ וַיִּגְנוּ גַם עַל חֲסָרֵי הַיֵּשֶׁע,

עַל הַחַיִּים וְעַל הָאוֹר עֲצֻמוֹ.

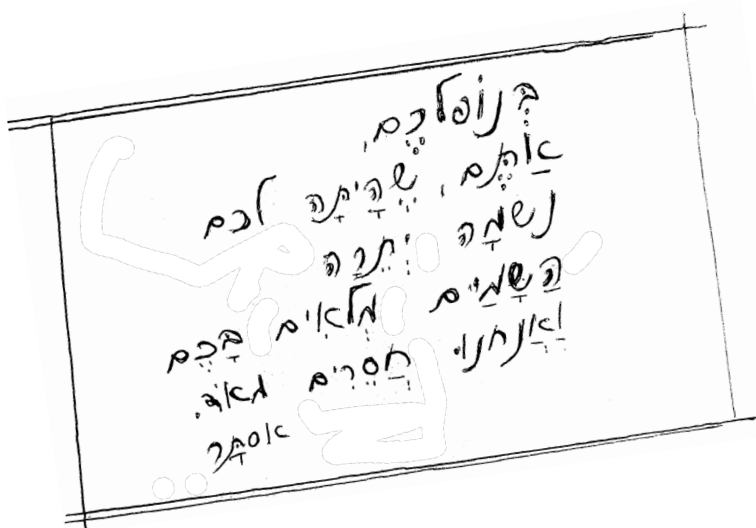
וְאַל תַּחֲשֹׁבוּ שֶׁזֹּאת לֹא אֶהְבֶּה.

11.12.23

הותרו לפרסום

בנפְלְכֶם,
אתֶם, שְׁהִיתָה לְכֶם
נְשָׁמָה יִתְרָה,
הַשְׁמִים מְלֵאִים בְּכֶם
וְאִנְחָנו חֲסִרִים מְאֹד.

13.12.23

עטוף באור

אַהוּבֵנוּ, הִנֵּה אֶנְחֵנוּ
אוֹסְפִים אוֹתְךָ אֶל לִבֵּנוּ,
לְנָצַר אוֹתְךָ,
לְאַהֲבָה
וּלְשֹׁמֵר.

הִנֵּה אֶנְחֵנוּ מִפְּנִים בְּכֹאֲבֵנוּ
מְקוֹם לְגַעַת
בְּךָ
וּלְזִכֵּר.

תָּמִיד תִּהְיֶה הַשְּׂמֶשׁ שֶׁלָּנוּ.
מֵאִיר בְּלִבְךָ הַצָּחוֹר,
שֶׁזּוֹר בְּחוּט הַחַיִּים שֶׁבָּנוּ.
חָבוּק בְּאַהֲבָה,
עֵטוּף בְּאוֹר.

עֵטוּפָה בְּאוֹר.
אַהוּבֵתָנוּ, הִנֵּה אֶנְחֵנוּ
אוֹסְפִים אוֹתְךָ אֶל לִבֵּנוּ,
לְנָצַר אוֹתְךָ,

לֹאֶהֱב
וּלְשֹׁמֵר.

הֵינָה אֲנַחְנוּ מִפְּנֵים בְּכַאֲבֵנוּ
מִקּוֹם לְגַעַת
בְּךָ
וּלְזִכֵּר.

תָּמִיד תִּהְיֶה הַשֶּׁמֶשׁ שְׁלֵנוּ.
מְאִירָה בְּלִבְךָ הַצָּחוֹר,
שְׂזוּרָה בְּחוּט הַחַיִּים שְׁבָנוּ.
חֲבוּקָה בְּאַהֲבָה,
עֲטוּפָה בְּאוֹר.

דיכאון

וּלְדַעְתָּךְ,
לִהְיוֹת שְׂרִיָּה בְּדִכְאוֹן,
אֵינָה הַתְּגוּבָה הַנּוֹרְמָלִית
שֶׁל אָדָם שְׁפוּי
לְמָה שֶׁקְּרָה?

תְּהוֹם תְּהוֹמוֹת הָרֶגֶשׁ
לְמַתִּי, אִם לֹא לָזֶה שְׁמוֹרָה?

הֵי שֵׁם כִּמְה שֶׁתִּהְיֶי,
מְכֻצָּת, מְקַפֶּלֶת, סְפוּנָה.

הַחַיִּים יִפְלְטוּ אוֹתְךָ הַחוּצָה
בְּבוֹא קֶרֶן אֹר רִאשׁוֹנָה
אוּ כְּשִׁיגִיעַ וַיַּעֲלֶה זַעֲמָךְ –
מָה שִׁיבּוֹא קֶדֶם לְהַצִּילָךְ.

16.12.23

נר לתצפיתניות

נֶר לְתַצְפִּיתְנִיּוֹת.
הַכֹּל נִשְׂרָף,
אִישׁ לֹא שָׁמַע אוֹתָן,
אִישׁ לֹא הִקְשִׁיב
כְּשֶׁהִזְהִירוּ מִסַּכָּנָה.
נִפְרָץ וְנִחְשָׁף
וְאִישׁ לֹא הָיָה שָׁם,
אִישׁ לֹא נָשְׁעָה לָהֶן
כְּשֶׁבִקְשׁוּ הַגָּנָה.

וְכֶךְ כָּבוּ בְּשִׁבְעָה בְּאוֹקְטוֹבֶר,
נֶר אַחֵר נֶר,
נִשְׁמָה אַחֲרֵי נִשְׁמָה
בְּזוֹ אַחֵר זֶה,
מִשְׁתַּקוֹת לֹלֵא אָמַר.
כָּבוּ הָעֵינַיִם שֶׁל הַמַּדִּינָה.

אֲסוּר שִׁיקְרָה
מָה שִׁיקְרָה שָׁם.
הַקֶּשֶׁב לַנָּשִׁים
הַשּׁוֹמְרוֹת עַל עוֹלָמָהּ.

כְּשֶׁהֲלִילָה יוֹרֵד
קוֹלֵן בְּרֶמָּה נִשְׁמָע.
מִי לֹא יֵטֶה אֶת אֲזָנוֹ
לְקוֹל הַגְּבוּרָה.

הַתִּשְׁמָע קוֹלֵן?
אִשָּׁה שׁוֹמֶרֶת עַל חַיֶּיךָ.
מִן הַמְּרַחֲקִים,
מִמַּעֲמָקִים.
הַתִּשְׁמָע קוֹלָה?

שְׁלֹא יִכְבוּ בְּשִׁבְעָה בְּאוֹקטוֹבֶר,
נֵר אַחֵר נֵר,
נִשְׁמָה אַחֲרֵי נִשְׁמָה,
בְּזוֹ אַחֵר זֶה
מִשְׁתַּקוֹת לֹלֵא אָמֵר,
לֹא יִכְבוּ נֹשֵׁב
הָעֵינִים שֶׁל הַמְּדִינָה.

20.12.23

כולם היו בניי

”כלם היו בניי”,

אמר יהודה.

”כלם היו בניי”,

אמר ישראל.

”כלם היו בניי”,

אמרה האמה.

”כלם היו בניי”,

אמרו הדמעות

והשקו את האדמה

שאספה את כלם

כאחד

אל חיקה.

26.12.23

ואתם עדיין לא כאן

הִרְקַפּוֹת כָּבֵד הִגִּיעוּ,
הִנְרִיקִים כָּבֵד פָּרְחוּ,
וְאַתֶּם עֲדִין לֹא כֵּאֵן.
יְרוֹת חֲנֻכָּה כָּבֵד דִּלְקוּ וְכִבּוּ
וְאַתֶּם עֲדִין לֹא כֵּאֵן.

הַשָּׁמַיִם בָּעֵרוּ עֲלֵינוּ
בְּכָל הַצְבָּעִים:
בְּאֵדָם, בְּכַתֶּם, בְּאַרְגָּמָן,
וְיוֹם אֶחָד אֲךָ הוֹפִיעָה בְּשָׁמַיִם
קֶשֶׁת גְּדוֹלָה בָּעֵנָן
וְאַתֶּם עֲדִין לֹא כֵּאֵן.

הַמְשַׁפְּחוֹת זוֹעֲקוֹת,
נִשְׁבֵּר לִבָּבָן,
סֶרְטִים צֹהֲבִים עַל כָּל יָד.
קִרְאֵנוּ לַעֲזֹרַת כָּל הָעוֹלָם
וְאַתֶּם עֲדִין לֹא כֵּאֵן.

לִכֵּן, נִזְעַקְנוּ שׁוֹב עֲכָשׁוּ.
נִמְשִׁיךְ וְנִזְעַק כָּל הַזְּמָן,

לא נִפְסִיק
עַד בּוֹא אַחֲרוֹן הַחֲטוּפִים,
עַד שֶׁהַדָּרֶךְ הַבֵּיתָה
תִּסָּכֵם וְתִשָּׁלֵם,
עַד שֶׁיִּרְעֲדוּ
כָּל אַמּוֹת הַסָּפִים,
עַד שֶׁתִּגִּיעוּ לְכָאן.

3.1.24

100 ימים

לכלניות אסור עדין לפרח
בדרום אדם ומר.
קדם שיבואו
החטופים
ואז לאחר,
אם הן דוקא מכרחות לצמח
דוקא
כאלו לא קרה דבר,
כאלו לא קרה דבר -
שיפרחו.

אבל קרה.
דרום-אדם-ומר.

14.1.24

100 ימים.
לכלניות אסור עדין לפרח
הדרום-אדם-ומר.
קדם שיבואו.
מה סופים
ואז לאחר
אם הן דוקא מכרחות לצמח
דוקא
כאלו לא קרה דבר,
כאלו לא קרה דבר -
שיפרחו.
אבל קרה.
הדרום-אדם-ומר.

אסור

מי יכול לעלות לסירה שלי?

מי יכול לעלות לסירה שלי?
מי שמוכן להציל,
מי שמוכן להאכיל,
מי שיודע לנוט
אחים בצרה.
מי שיודעת צדק
ומי שבבלבה חמלה,
מי שדואגת לכלם
כאלו היו עצמה.

מי יכול לעלות לסירה שלי?
אלה שדואגים זה לזה
ללא הבדלה,
שמוכנים לתת מעצמם לאחר
באהבה והכלה,
אלה שצועקים "אחרי!"
ולא "לכו רק אתם",
אלה שלוחשים "קחו קחו"
במקום לקחת מילדיכם.

אֱלֹהֵי שְׁלֹמֹדֹו לְשׁוֹט, לְרַפָּא, לְנֹיט,
וְיִוְדְעִים אֶת חֻקֵּי הַיָּם.
אֱלֹהֵי שְׁיִגְנוּ עַל הַסִּירָה בְּסַעֲרוֹת
וְלֹא יִתְחַבְּאוּ מִתַּחַת לַחֲלִיפָתָם.
אֱלֹהֵי שְׁמוֹכְנִים לִפְתּוֹחַ אֶת הַיָּד,
הַלֵּב וְהַנֶּשְׁמָה,
וְאַלֵּה שְׁיִתְּנוּ מְאוֹצְרוֹת לְבָם
לְמַדִּינָה.

וּבִסּוּף הַיּוֹם יֹאמְרוּ:
“אֲנַחְנוּ כָאֵן בְּשִׁבְלֵכֶם –
הַנּוֹט, הַקֶּפֶט, הַטֶּבַח לְצַדִּיכֶם
עִם הַלּוֹחִם וְעִם הַמְּשׁוֹרֵר שִׁירָה.
נַעֲשֶׂה הַכֹּל
שֶׁלֹא יֵאָנֶה לָכֶם כָּל רַע”.

אַתֶּם יְכוּלִים לַעֲלוֹת לַסִּירָה שְׁלִי.

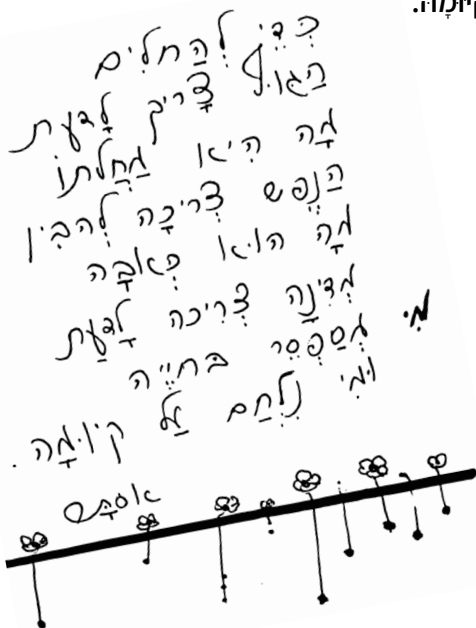
15.1.24

כדי להחלים

כדי להחלים
הגוף צריך לדעת
מהי מחלתו.
הנפש צריכה להבין
מהו כאבה.

מדינה צריכה לדעת
מי מספסר בחייה
ומי נלחם על קיומה.

17.1.23

הצילו! הצילו!

קול קורא ביום ובליל:

“הַצִּילוּ, הַצִּילוּ,

כִּי עוֹד מַעַט נָמוּת!”

זוּעֵק, לוֹחֵשׁ וּמִלִּיל:

“הַצִּילוּ, הַצִּילוּ,

כִּי עוֹד מַעַט נָמוּת!”

איִפֹּה אַתֶּם, אַחִינוּ?

“הַצִּילוּ, הַצִּילוּ,

כִּי עוֹד מַעַט נָמוּת!”

איִפֹּה אַתָּה, מְדִינָתְנוּ?

“הַצִּילוּ, הַצִּילוּ,

כִּי עוֹד מַעַט נָמוּת!”

כָּאן גּוֹזְעִים בְּשִׁקֵּט

בְּנִיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם.

אִם לֹא תַצִּילוּ אוֹתָנוּ,

מִי יַצִּיל אֶתְכֶם?

18.1.23

קול קורא ביום ובליל:
“הַצִּילוּ! הַצִּילוּ! פִּי עוֹד מַעַט נָמוּת!”

זוּעֵק לוֹחֵשׁ וּמִלִּיל:
“הַצִּילוּ! הַצִּילוּ! פִּי עוֹד מַעַט נָמוּת!”

איִפֹּה אַתֶּם אַחִינוּ?
“הַצִּילוּ! הַצִּילוּ! פִּי עוֹד מַעַט נָמוּת!”

איִפֹּה אַתָּה מְדִינָתְנוּ?
“הַצִּילוּ! הַצִּילוּ! פִּי עוֹד מַעַט נָמוּת!”

כָּאן גּוֹזְעִים בְּשִׁקֵּט
בְּנִיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם.

אִם לֹא תַצִּילוּ אוֹתָנוּ,
מִי יַצִּיל אֶתְכֶם?

אִם לֹא תַצִּילוּ אוֹתָנוּ,
מִי יַצִּיל אֶתְכֶם?

אִם לֹא תַצִּילוּ אוֹתָנוּ,
מִי יַצִּיל אֶתְכֶם?

אִם לֹא תַצִּילוּ אוֹתָנוּ,
מִי יַצִּיל אֶתְכֶם?

אִם לֹא תַצִּילוּ אוֹתָנוּ,
מִי יַצִּיל אֶתְכֶם?

אִם לֹא תַצִּילוּ אוֹתָנוּ,
מִי יַצִּיל אֶתְכֶם?

אִם לֹא תַצִּילוּ אוֹתָנוּ,
מִי יַצִּיל אֶתְכֶם?

כבד? חלוצי חלוצי חלוצי -
? חלוצי חלוצי חלוצי -

חלוצי

שנהיה בוקר

שִׁיר שְׁכַתְּבִתִּי בְּתָם
בְּגִיל אַרְבַּע עֶשְׂרֵה,
הִגִּיחַ אֵלַי אֶתְמוֹל
וְהֵבִיא אוֹתִי לַחֶלֶם,
שְׁאוּלִי הָאֶבֶל עַל מְדִינָתִי
הָיָה מִקֶּדֶם מְדִי,
וְאוּלִי אֲכֵן כְּדַבְּרִיו,
”לְבַקֵּר יֵשׁ אֶת הַיָּמִים,
וְגַם הַלֵּילוֹת יוֹדְעִים אֶת זֶה”.

שְׁנֵהִיָּה בִקֵּר
וְשֶׁהִיָּמִים יִהְיוּ לַצִּדְנָה.

29.1.24

לא לשווא

שָׁרְנוּ. מְחִינוּ. הִצַּגְנוּ. מִצַּגְנוּ.
צַעֲקָנוּ. צַעֲדָנוּ. הִתְאַהֲלָנוּ.
חִסְמָנוּ. הִתְרַעְנוּ. בָּכִינוּ.
צִרְחָנוּ.
וְסוּף־סוּף
מְשַׁפְּצִים אֶת הַבְּרִכָּה
שֶׁל רֹאשׁ הַמַּמְשָׁלָה.

30.1.24

דרך החוט

מִחֲפָזֶת קֶצֶה שֶׁל חוּט
לִפְרֵם אֶת הַחֶשֶׁךְ הַזֶּה
וְהוּא מוֹבִיל אוֹתִי
לִשְׁאוֹל
לִשְׁאֵל
שְׁאֵלוֹת
שֶׁאֵין לָהֶן תְּקוּהָ.

וּבְכָל זֹאת,
אֲנִי אֶשׁוּב חֲזָרָה דֶּרֶךְ הַחוּט
כְּדִי לַחֲבֹק אוֹתֵנוּ,
שֶׁלֹא נִפְחַד לִבֵּד
עִם הַתְּשׁוּבָה.

29.1.24

פתאום אני שונאת כלניות

פתאום,
אני שונאת כלניות
והן לא אשמות.
פשוט לא חשבתי
שהן תחזרנה לפרח,
ועוד בטרם יחזרו כלם.

ובטח לא חשבתי
שהיו כאלה שירוצו
להצטלם אתן
בשדות הקטל והדם
כשהם עוד לא כאן.

אך מה כוחנו
מול הטבע האיתן,
או האויב העקשן
ומול עצמנו המסכן,
המנמנם, הנהנתן,
המכחישן.

מָה כּוֹחֵנוּ.

אֵיךְ זֶה שְׁלֵא
הִתְעוֹרְרָנוּ בְּזִמָּן.

2.2.24

134 נשימות

הֶלֶב כְּבֹר שְׂכַח
מָה זֶה לְנֶשֶׁם
עֶמֶק וְטוֹב.
אֵלֶּה שְׁחִזְרוּ אֶתְמוֹל
אֵלֶּה שִׁיחֲזְרוּ בְּקֶרֶב.

עוֹד
134 נְשִׁימוֹת
שֶׁל תְּקוּהָ.

12.2.24

שירים לא עוצרים

היום אני יודעת:
שירים לא עוצרים
מלחמות,
לא עוצרים רשע,
לא מביאים שלום,
לא משנים עולמות,
אבל הם נותנים
לפעמים
נשימה
למי שיוצעים לנשם
בין השורות
וגם
מעט
אהבה.

16.2.24

מרעות להפקרה

מכל מגון היפי
שהתברכה בו ארצי,
אהבתי את אנשיה,
ובאנשיה אהבתי מכל
את הרעות.

את הידיעה כי יש בנו
אחדות גורל
ורצון להיות מדינה נאורה,
מרחיקת ראות.

וכשנחת השטן בארצנו,
נחתו עלינו כל מכות הסיוט.
מכלן בלטה לרעה
קוטלת הרעות,
ששסתה אותנו להפקיר
זה את זה
ולהכחידנו מידינו.

21.2.23

מתחיל מהראש ונגמר

הָרַגְלִים מִתְבּוֹסְסוֹת בְּבֶץ,
הַיָּדִים אוֹחֲזוֹת רוֹבִים,
הַלֵּב חֵשׁ רַעוּת וְאַחֻה,
חֲבֵרִים, אֲחִים אֶהוּבִים,
כֶּמֶה לְשַׁחֲרֵר מֵהָאוֹיְבִים.

לָמָּה זֶה לֹא נִגְמַר?
לָמָּה זֶה לֹא קוֹרָה?
אֵיפֹה הָרֹאשׁ שֶׁל הַגּוֹף הַזֶּה?
לָמָּה אֲנִי לֹא רוֹאֶה?
לָמָּה אֲנִי לֹא מְרַגֵּשׁ אוֹתָךְ?
אֵיךְ אֲנִי רֹץ בְּלִי גֵב,
בְּלִי תַכְנִית אֵב,
בְּלִי אֵב,
בְּלִי מִישָׁהוּ
שֶׁמְרַפֵּד אֶת חֲזָרְתִּי הַבֵּיתָה,
מִישָׁהוּ שְׂדוּאָג לִי לְמַחֵר?

מִתְחִיל וְנִגְמָר בְּרֹאשׁ
מִתְחִיל
מִהֶרָאשׁ
וְנִגְמָר.

22.2.23

מה עושה היום ממשלת אוקטובר?

תִּשְׁפְּרִיצִי עַל הַמִּפְגִּינִים מִיָּם,
מִשְׁפָּחוֹת חֲטוּפִים בְּבֶכֶן הַמָּר,
תִּירִי בְּרוּבֵי גוּמִי,
מִגֶּף כָּבֵד עַל הַצֹּאֵר.

מִיָּם לֹא יִכְבּוּ אֶת הַזֹּעָה,
כּוֹחַ לֹא יִכְסֶּה אֶת הַשּׁוֹאָה,
כּוֹחַ לֹא יִנְקֶה אֶת הַהִפְקָרָה,
כְּדוֹר לֹא יִנְקֵב אֶת הָאֲשָׁמָה.

אֵיךְ תִּרְמְסִי חֶדְלוֹנָךְ
עִם שׁוֹט וְסוּסִים?

אִי־אֶפְשָׁר לְכַבּוֹת
אֶת שׁוֹאֵת אוֹקְטוֹבֵר
עִם מַכְתָּדִית וּמִגְפֵי פְּרָשִׁים.

25.2.24

ביום האישה הבינלאומי

ביום האשה הבינלאומי
אף חטופה לא שבה מהשבי,
אף אנוסה לא הפסיקה
להיות אנוסה.

אבל הקר־אסון היה יותר טעים
ובלוטות האשם
קבלו עסוי נעים
בלעיסה
(יש קפה, אבקה או כמוסה).

מי ינצח בקרב על הלב, מי,
ביום האביב הבינלאומי –
הרעות או הפרחים היפים?
שגרת החיים
או זעקת החטופים?

מי ינצח, מי?

7.3.24

ואלה אסונות

וְאֵלֶּה אֲסוּנוֹת מִמֶּשְׁלַת נְתַנְיָהוּ:
אֲסוֹן הַכֶּרֶמֶל, אֲסוֹן מִירוֹן,
אֲסוֹן הַשְּׁחִיתוֹת,
אֲסוֹן הַשְּׁסוּי, אֲסוֹן הַהֲשַׁחֲתָה,
אֲסוֹן אֲבֹדֵן הָאֲחֵרִיּוֹת,
אֲסוֹן טֶבַח אוֹקְטוֹבֶר,
אֲסוֹן הַפְּקֻרַת הַחֲטוּפִים,
אֲסוֹן אֲבֹדֵן הַהֲנֵהְגָה,
אֲסוֹן הַהֲסָתָה וְלִבֵּי הַיָּאוּשׁ.
וְהָאֲסוֹן
הַמִּתְקַרֵּב
וּבָא.

10.3.24

עכשיו!!!

במנהרות החטופים
השמש זרחה ושקעה
ושקעה שוב לעולם.
ובמדינתנו,
שלא עשתה הכל בשבילם,
השמש שקעה
ולא תזרח
עד שובם.

לא הייתי רוצה להיות חטופה
שהפקרה לגורלה
על ידי בני עמי.

18.3.24

עכשיו!!

במנהרות החטופים
השמש זרחה ושקעה
ושקעה שוב לעולם.
ובמדינתנו, שלא
עשתה הכל בשבילם,
השמש שקעה
ולא תזרח עד שובם.
לא הייתי רוצה להיות
חטופה שהפקרה
לגורלה על ידי בני
עמי.
(אמרי)

למה אתם עדיין פה?

למה אתם פה?
חשבת שאתה הבעיה!
במשמרת שלכם רצחו את בני עמכם!
למה אתם פה?
אין לכם מחיר לשלם?
המדינה התרסקה במשמרת שלכם!
נקרעו כל התפרים!
נפרצו כל היסורים!
תתפסרו!! רו-רו-
נפרמנו. נכתשנו. נפרדנו. התרסקנו. נחטפנו!
במשמרת שלכם!
תתפסרו! רו-רו-רו-

למה אתם עדיין פה?
לא הרסתם מספיק?
אתם הוריקן – הרס גדול ומזיק.
על הרבה פחות מזה
אנשים מתבישים
להראות פרצופם ולבוא.
למה אתם פה.
למה אתם פה?

אַחֲרֵי הָאָסוֹן הַנּוֹרָא
קָחוּ פְּגֵרָה אֲרָכָה
בְּלִי חֲזָרָה רַע רַע.
אִיךָ זֶה שְׁלֹא בִּרְחֻתָם מְבוֹשָׁה,
מֵאֲשָׁמָה, מִצָּעַר.
מִהִשְׁפָּלָה קָשָׁה.
לָמָּה אַתֶּם עֹדִין כֹּאן
אַחֲרֵי כָל מָה שֶׁקָּרָה? רַע רַע.

לֹא אֶכְפֹּת לָכֶם מֵהָעַם,
לֹא מִבְּטַחֲוֹנִים,
לֹא מִשְׁלוֹמָם וְלֹא מִכֹּאֲבָם.
לֹא מֵאִין עֲתִידִים דָּם דָּם דָּם
עַל הַיָּדַיִם שְׁלָכֶם.

אִיךָ זֶה שֶׁאַתֶּם כֹּאן
וְהַחֲטוּפִים לֹא?
הַחֲטוּפִים שָׁם,
כִּי אַתֶּם כֹּאן.
לָמָּה אַתֶּם פֹּה?
לָמָּה אַתֶּם עֹדִין פֹּה?
לָמָּה אַתֶּם עֹדִין פֹּה?

וּמָחַר כָּאֵב הָאֲבִלּוֹת וְהֵהָלֵם
יִהְיֶה לְכַעַס עַד וָאִים.
מִי שֶׁלֹּא רָצָה גְבוּרִים
בְּרַחוּבוֹת זִזְעֻקִים
יִרְאֶה אֶת סַעֲרָתָם בּוֹעֲרָת
עַד הַשְּׁחָקִים.

31.3.24

איה משה?

לא, תודה, אנחנו לא בסדר,
לא ממשיכים כרגיל,
לא מתכננים את ליל הסדר,
כמו בכל חגי החרות באפריל.
לא נחגג יציאת מצרים,
אנחנו לא בני חרין, כלנו שבויים.
לא נשתה ארבע כוסות יין,
לא נקרא הגדה מסבים ושתויים.

מה נשתנה הפסח הזה?
שלא הושיענו עדן מידם.
מי זה שלא מרגיש בלבו
מנהרות חטופים
חפורות בכל נימי הדם?

אז לא, אנחנו לא בסדר!
איה משה שיעבירנו בחרבה,
שלא יותיר את עמו בשבי,
שלא ישאיר ישראל חרבה?

6.4.24

עוד אפשר

עוד אפשר להציל
את החטופים,
את החיים,
את התקווה.

הכל יכול להשתקם:
הדרך, הרעות והאחווה.
אשרי האשה
שתכבה את אש ההפחדה,
השנאה והנקמות.
אשרי האיש שידע לעצור
את גלגל האיבה והמלחמות.

הרג אל הרג,
דם אל דם,
הגיהנום שעלי אדמות.

מי יצמידונו לעבר אפק רגוע,
גם אם אינו נראה עדין?
מי ישרו אור על ימי חיינו הקצרים
החולפים כהרף עין?

לא נחכה לתשובה בעתה.

זה אנחנו -

את, אני ואתה.

14.4.24

עוף אפסטי / אסטי

עוף אפסטי אפסטי
את התסוטים, את החיים
את התקופה.
הפעם יכולה להתקדם:

הבית, היציאה והאחיה.
אשתי האשה שתנקה את האש
ההסמכה, השמחה והנחמה
אשתי האיש שישלף אלצור
את העלם הא"י וההמחאה.
הינה אלה היום
יום אלה יום

השיחור של אבא.
הי יציאתי אלך אלפי נאלי
עם אש אירא לנחמה לדיון
הי ישוב אולי אל יציאתי בקדמי
החולמים בקדמי אל...
לא נחכה להתשובה גדולה
זה אנחנו: את ואתה.

אלף סיבות לעזוב

אלף סבות לעזב, אבל אני כאן.
ברגע אפשר לעוף אל קצה העולם.
יש מקומות שם ממש יותר טוב,
אנשים זרים יותר קל לאהב.
לפעמים פה רותח, לפעמים מסכן,
אלף סבות לעזב, אבל אני כאן.

אלף גונים של כאב ואשר אחד.
אם כבר התחלת לרקד, יש סכוי שתמַעַד.
מה שהיה לא מחזיק מעמד,
מה שאהבנו נשַׁמַט מהיד,
ואתה, שרוקד אתי טוב מכלם,
אלף סבות לעזב, אבל אתה כאן.
אלף סבות לעזב, אבל אני כאן.

הו, ארצי מולדתי,
כאן חיי וכאן האחרית
ובתוכי, האהבה שלי עוד שרה,
יום ולילה היא שרה בעברית.

אֶלֶף כּוֹכְבֵי הַמָּרוֹם וְלִילָה אֶחָד,
יֵשׁ מִי שֶׁשָּׁב מִרְחוֹק, יֵשׁ מִי שֶׁיָּרַד.
הַחֲבֵרִים שׁוֹמְרִים עַל עֲצָמָם
מִפְּנֵי הַיָּאוֹשׁ וְהַתְּקוּוֹת כָּלָן.
וְאַתָּה, שְׂרוּאָה אֶת הַטּוֹב כָּל הַזְּמַן,
אֶלֶף סְבוֹת לַעֲזוֹב, אֲבָל אֶתָּה כָּאֵן.

הוּ, אֶרְצִי מוֹלֶדֶתִי,
כָּאֵן חַי וְכָאֵן הָאַחֲרִית
וּבִתּוֹכִי, הָאֶהְבָּה שְׁלִי עוֹד שָׂרָה.
יוֹם וְלִילָה הִיא שָׂרָה בְּעֵבֶרִית.

2017

שמכניסנו למצריים

יש מי שמוציא ממצרים
ויש מי שמכניסנו למצרים בחזרה –
שם על צוארנו אבן ריחים,
עבדים לשלטון היאוש הנורא.

מי מפרד מעצמו, מרגיש בדידות?
אל. אל. אל!!
יש לנו כוח ביחד.
נצא מכל מצרים לעצמה ולחרות,
נגבר על מצרי הפחד ועל מיצריו.

זה הנשק הגדול שלנו:
ערות, אהבה ודאגה לזולת.
תתחילו בפנים. עם עצמי, אתנו.
חרות פנימית זה המגן והמקלט.
סיב אחר סיב, חוט אחר חוט.
שחררו כל אימה ופחד מניע,
שלשלת אחר שלשלת,
הנה, דרור אחר פדות.

וּבְבֹא הַיּוֹם
הָאֶהְבָּה תִּגִּיעַ.
וּבְבֹא הַיּוֹם
הָאֶהְבָּה תִּגִּיעַ.
וְאַתָּה הַחֲרוּת.

שְׁמִי שְׁמִי אֶלְדִּי

וּבִינָתִים
כָּלֵנו חֲטוּפִים.

19.4.24

יֵשׁ לִי שְׁמִי אֶלְדִּי
יֵשׁ לִי שְׁמִי אֶלְדִּי בְּחִיבָה -
שֵׁם לִי צִוְּנוֹתִי אֵבֶן יְהוּדָה
לְבָדִים אֶשְׁטוֹן הַיָּלֹשׁ הַנָּאִל.
אִי מוֹסֵר אֶלְדִּי וְלִי בְּחִיבָה
אֶלְדִּי אֶלְדִּי יֵשׁ לִי פֶת בְּחִיבָה
נִצָּל מִפֶּת אֶלְדִּי אֶלְדִּי וְחִיּוּת
נִצָּל מִפֶּת אֶלְדִּי אֶלְדִּי -
יֵשׁ לִי אֶלְדִּי.

כֵּן הָיָה הַפֶּת שֶׁלִּי:
לְחִיבָה, אֶהְבָּה וְלִי אֶלְדִּי
חֲמִימִים בְּפִתִּים, לִי אֶלְדִּי אֶלְדִּי
חֲרוּת פְּתִיחַת - הָיָה וְהָיָה.
סִיבִי אֶחָד, סִיבִי חֲלוּשׁ אֶחָד חֲלוּשׁ
לְחִיבָה, כֵּן אֶהְבָּה וְלִי אֶלְדִּי
שְׁמִי אֶחָד שְׁמִי אֶחָד
הֵן בְּחִיבָה אֶחָד פְּתִיחַת
וּבְבֹא הַיּוֹם הָאֶהְבָּה שְׁמִי
וּבְבֹא הַיּוֹם הָאֶהְבָּה שְׁמִי
וְאַתָּה הַחֲרוּת.

יֵשׁ לִי שְׁמִי אֶלְדִּי

אֶלְדִּי
(סִיבִי אֶחָד שְׁמִי אֶחָד)

על קדושת האדם

“הָאָדָם אֵינוֹ אֶלָּא תְּבִנִית נוֹף מוֹלְדָתוֹ”^{*}
וּמוֹלְדָתוֹ אֵף הִיא תְּבִנִיתוֹ
כְּתֻמָּנֹת רְאִי.

וְכִשֶּׁהִמּוֹלְדָת נִשְׁבֶּרֶת
הָאָדָם נִשְׁבֵּר,
וְכִשֶּׁהָאָדָם נִחְרָב
הַמּוֹלְדָת מִתְרַסֶּקֶת אֵף הִיא.

נ.ב.

אֲנִי אוֹהֶבֶת כְּשֶׁאַתֶּם מוֹסִיפִים לִי:
וְכִשֶּׁהָאָדָם יֶאֱסֹף אֶת שְׁבָרָיו וַיִּתְּאוּשֵׁשׁ,
תִּתְּאוּשֵׁשׁ גַּם הַמּוֹלְדָת.

*טשרניחובסקי

20.4.24

על קדושת האדם / אסתר
האדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו (טשרניחובסקי)
בתבניתו היא תבניתו
וכשמהולדת נשברת
האדם נשבר
וכשהאדם נחרב
המולדת מתרסקת אף היא.

לא די ולא דינו

לא די ולא דינו,
לא שמח ולא חג.
שאלו הוציאים
מהמנהרות בעזה,
היה קצת תקף למנהג,
ובלעדיהם –
”די די דינו”
נתקע בגרון
כמו עצם דג.

לא פסח ולא חג,
הלב חמץ ומתענה.
הקשיות על האסון
נותרו בצד
בלי מענה.

לא כשר, ילדי הקט,
הפסח הזה.

21.4.24

איך הם לא קמו כולם

איך הם לא קמו ועשו מעשה
איך הם לא קמו כלם?
אנשי הצבא, האמנים, העתונאים והשרים,
הנגרים, התעשיינים, אנשי ההיטק והמורים,
המטפלות, עורכי הדין, האדריכלים והסופרים,
הגננות, המחנכות, המדעניות וראשי הערים,
כלם כלם כלם עד כלות –
איך הם נתנו לזה לקרות.

איך הם לא קמו:
העזתים מול החמאס,
האיראנים מול האיתולות,
הישראלים מול ממשלת אוקטובר.

27.4.24

יש החוזרים מהשבי

יש החוזרים מהשבי
על ידי מותם.
מעבירים מרשימת החטופים
לרשימת הנרצחים
ושבים אל חיק משפחותיהם
הפעור,
כמו רעם
שמתרסק בתוך עצמו.

27.4.24

אות חיים

רגע קצר מפריד
בין אות חיים קטן
לדממה, שאין בה אות.
רגע אחד אתה חטוף נושם,
וברגע אחר הפסקת לבכות,
הפסקת לחיות.

איך זה יכול להיות?
הרי היה אות,
אבל לא מהרו
להצילה.

28.4.24

אין כאבי בטן

לממשלה הזו אין כאבי בטן
לא משכול, לא מחטופים
ולא ממפנים שנשלחו מביתם.
לרב שריה אין כאבי לב.
לא מסחיטה, לא מהפקרה.
דאגתם נתונה רק לעצמם.

לכן, היא יכולה לצאת לפגרת כיופים,
לבלות בחגיגות או לתכנן טקסים.
לכן, היא יכולה להתרכז בתפנוקיה,
להתעלם מההשחתה
ומההרס שבעקבותיה.
לכן, היא יכולה להתפתל בענג
כמו פתן.

לממשלה הזו
פשוט אין כאבי בטן.

4.5.24

ביום שאחרי הקרב

ביום שאחרי הקרב
פרח בשדה חצב,
ועל שרביטו הרם
פרפר שצבעו לבן.

ושמש יצאה אלי,
לזרח שוב בעיני.
את כל ענני פזרה,
לשכח מה קרה.

אבל אתה עוד לא אתה,
גם אני עוד לא אני.
הדרך שנתה את פרחי חלומי.
כן, אחיר בשבילך
ותחיר בשבילי.
הדרך שלך
היא הדרך שלי.

ביום שאחרי הקרב
חיכת חיוך רחב,
אבל התכנסת שוב

כְּמוֹ יֵלֵד לֹא אָהוּב.

חוֹזְרִים לְשִׁגְרָה שְׁלֵמָה,
עַל רֶקַע הַמְּלַחְמָה.
אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ הַרְבֵּה,
כְּלוּם לֹא חָשׁוּב מְזָה.

וְרַק אַתָּה עוֹד לֹא אַתָּה,
גַּם אֲנִי עוֹד לֹא אֲנִי.
הַדֶּרֶךְ שֶׁנָּתַתְּ אֶת פְּרִי חִלּוּמִי.
אֲנִי אֶהְיֶה בְּשִׁבְלֶךְ,
אַתָּה תִּהְיֶה בְּשִׁבְלִי.
הַדֶּרֶךְ שֶׁלְּךָ
הִיא הַדֶּרֶךְ שֶׁלִּי.

(שיר שחודש בזמן המלחמה)

צבא ההגנה על הנפשות

קורה

שְׁשִׁירִים מִתְחַבְּאִים בְּקוֹנְכֵי־אֶתֶם
וְלֹא רוֹצִים לְצֹאת
לְאוֹר הַחֲשׁוֹךְ שֶׁל קִיּוֹמֵנו.
לֹא לָזֶה נִוָּעֵדוּ,
לֹא זֶה תִּפְקִידֵם –
לְהַפְּךְ סִדְרִים, לְצַלַח תְּהוֹמוֹת בְּעוֹלָמֵנו.

אֲבֵל בְּאוֹקְטוֹבֶר כָּל שִׁירֵי הַתִּיּוֹב
בְּצִבָּא הַהֲגָנָה עַל הַנִּפְשׁוֹת,
אֵלֶּה שֶׁלֹּא הִצְלִיחוּ לְהָשִׁיב אֶת רוּחַן
יֵרֵב צֶעַר הַמֵּתִים וְהַשְׁמוֹת.

מֵאֵז

לֹא חֲזְרוּ הַמְּלִים לִנְדֹנָן לְהַחֲלִים,
וְכֹאבֵינוּ, שֶׁלֹּא שָׁבוּ מֵהַקֶּרֶב,
לֹא פָּחַתוּ בְּמֵאוּמָה
וְשִׁירֵי מְנַסִּים לָתֵת לָהֶם כּוֹחַ
לְחִיּוֹת עוֹד זְמַן־מָה.

הם למדו
שאסור להם להתחבא,
פן ינצחו הרעמים
את ברק הנשמה.

6.5.24

שירים שטרם נכתבו

שירים שטרם נכתבו
הם דף חלק מהול בחשש:
שיר על חזרת החטופים
וישראל שמתחילה מחדש.

סיום המלחמה,
סיום כל קרב,
מי יכתב
תקוה עכשו?

7.5.24

בחשד

אִין נַצְחון מְחַלֵּט.
גַם לֹא יִהְיֶה.
אוּלֵי בְּמִיטְבוֹ
רַק נִהְיֶה
אֲנָשִׁים תֹּאבֵי חַיִּים,
שֶׁמִּנְסִים לַחֲזֹר
לְשִׁגְרָה דְּמִי־נֹרְמָלִית
בִּידִיעָה עֲמָקָה
שְׁמָה שְׁקָרָה
לֹא יִמָּחֶה בְּשִׁכְחָה,
בְּהִכְחָשָׁה, בְּהִשְׁטָחָה,
וְגַם הַכֹּאֵב לֹא יַעֲלֶם.

נִהְיֶה
כְּמוֹ אֱלֹה שֶׁחֲזָרוּ לַכֶּפֶר
אַחֲרֵי הַתְּפָרְצוֹת הַר הַגֶּעֶשׁ.
מִתְרַחֲקִים קֶצֶת מֵהָהָר,
אֲךְ מִסֶּתְכָלִים עָלָיו
בְּזוּיֹת הָעֵין
כָּל הַזְּמַן,
בַּחֲשָׁד.

אני מאלה

אני מאלה שהתיאשו.
מרגישה את זה בהערותי הקטנות
המכבות תקוה,
במחשבותי
הרומסות כל ניצוץ ואשליה טובה.
בחמיצות העולה בי
מול משפטים משמשים של אור –
איך הוא ינצח את החשך
והשחר יבקיע את השחור.

אני מאלה שלא סולחים –
ליקום, לאלוהים, לשטן ולעושי כזביו,
המנהיגים, הממשלה, האספסוף ומכותיו
עם רצח בעינים ואפל בחלציו
עם ראש חלול מוסת מעל כתפיו.

אני מאלה שלא מוכנים לקום
מול החרבן ולהתעשת
מול השכול והחטופים
שעדין מפקרים כעת.
מול האויב מבחוץ, שבא להרג ולשרף

ומול הבריונים בתוכנו, שיביאו את הסוף.

אני מהחמוצים, שכאבם העביר אותם על דעתם
ומתקשים להפיץ טוב ולחלם את משנתם.
לא כמו דוברי כאלו־המשיח
לשנוי פני הארץ בחרב ובדם.
לנצח נאכל חרב, לנצח נקמתם.

ואין אבל.
ואין בי הפוכים וסיבוב בעלילה.
אין "תראו איך אנשים קמו אחרי אסון
ובנו חיים יפים בארץ בהצלחה גדולה"
ואין "אבל תראי איך אנשים בחרו בחיים אחרי
השואה".
אין אבל.

אחרי שאת רואה את הרשע בפעלתו,
את יודעת שלא תוכלי לזרוח מול עכירותו.
את רק רוצה להשאיר אותו בחשכה
ולחזר
לארץ־בלי־ניצוץ ובלי ברכה.

קוראים לזה יאוש.

זאת השממה שלי.
 המדבר בצחיחותו.
 חרבן כל ניצוצות הלב
 שתם דברו וכוחו,
 שטפה אחת של גשם
 או טפת מנהיג
 שיוביל את עמו,
 ישיבו לו חיים בסתו,
 חיים בעל כרחו.
 טפת מנהיג תספיק לו,
 באפלה יצמח.
 בעל כרחו יקום,
 בעל כרחו יפרח.

אז אולי בכל זאת
 יש "אבל".

15.5.24

אש גדולה

במשואה גדולה
שרפו ביום העצמאות
את ערכינו,
תקוותינו
ועתידנו.

גם אנחנו צריכים
להדליק
אש גדולה
ולהחזירם לחיים.

16.5.24

השלישי / אש גדולה
שני / אש גדולה
באר / אש גדולה
במקומו / אש גדולה
אברהם / אש גדולה
אש גדולה / אש גדולה
אש גדולה / אש גדולה
אש גדולה / אש גדולה
אש גדולה / אש גדולה

(אש גדולה)

תתפזרי, ארורה, תתפזרי

עֶבֶד כִּי יִמְלֹךְ, כִּי יִקְבֹּל כּוֹחַ לְהִשְׁחִית,
שִׁפְחָה כִּי תִהְיֶה לְבַעֲלַת שָׂרָה,
רָקִבּוֹן כִּי יִהְיֶה לְנוֹרֶמֶת שְׁלוֹטוֹן מִבְּעִית,
רָמָה וְתוֹלְעָה בְּעוֹרְקֵי הַשְּׁלוֹטוֹן הַנּוֹרָא.
הַשְּׁטָן שֶׁבֵּשׂ אֶת הַחֲבֵרָה הַיִּשְׂרָאֵלִית
וְתוֹצְרֵיוֹ בַּהֲנָהְגָה כְּחִבּוּרֹת רָפֶשׁ.
כָּל חֶלְקָה טוֹבָה לְטֵמָא, לְהִשְׁחִית,
לְהַפְכָה לְקֶבֶר הָעֶרְכִּים, הָאֲחִים וְהַנָּפֶשׁ.

יְכוֹל קִיסְרִיהוּ לְהַתְהַדָּר
בְּאַרְץ הַמֵּתִים וְהַפְּלִיטִים,
לְקַרָּא לְנֶאֱמָנִיו וּמִשְׁגָּעִיו הַמְקַרְבִּים:
“בִּרְקֵב יִסְדֹּתַי אֶת שְׁלוֹטוֹן הַמִּשְׁחָתִים.
מָה שֶׁאֲנִי הִרְסֵתִי לֹא הִצְלִיחוּ אֵלַי אוֹיְבֵי.”

תתפזרי, כְּנֶסֶת אֲרוּרָה, תתפזרי!
שֶׁנִּתְחִיל לְנֶשֶׁם, לְהַחֲלִים, לְתַקֵּן.
תתפזרי, אֲרוּרָה, תתפזרי.
יִקַּח לָנוּ שְׁנַיִם לְשִׁקָּם.
תתפזרי, כְּנֶסֶת אֲרוּרָה, תתפזרי.

הוֹבֵלֶת אוֹתָנוּ עֶמֶק לַתְּהוֹם.
תִּתְפַּזֵּרִי, אֲרוּרָה, תִּתְפַּזֵּרִי,
אֲנַחְנוּ חַיִּים בְּגִיּהָנוֹם.

25.5.24

כאב על כאב

כָּבֵד אִי־אֶפְשָׁר יוֹתֵר,
וְזֶה מִמְּשִׁיךְ וּמִמְשִׁיךְ.
כָּל יוֹם נוֹפְלִים יְלִדֵינוּ בְּקֶרֶב,
הַצֶּעַר כְּמוֹ עֶשֶׂן סְמִיךְ,
וְלֹא קוֹרֶה הַדָּבָר הַנֶּכּוֹן
וְהַעֲקָר לֹא בָּא, לֹא קוֹרֶה.
נוֹשְׁרִים, נִבְעָטִים בְּאַפְלַת הַמְדָּרוֹן
הַמִּתְדַּדֵּד לְעוֹד סוֹף קִנְיָה.
אִי שֵׁם בְּחֻשְׁכַּת מְנִהְרוֹת
תִּינוֹק עוֹלֵל וְאַחִיו הַקָּטָן
מִחִבְּקִים אֶת אִמָּם הַנוֹאֶשֶׁת,
מִחֲכִים שְׂיִבּוֹאוֹ לְהַצִּילָם
וְהַהֲצִלָּה שְׁלֵהֶם מִתְּבוֹשָׁשֶׁת.

גַּם אוֹתֵנוּ אֵין מְצִילִים.
אֲנַחְנוּ אִמָּה מִתְרַסֶּקֶת,
עִם שְׂבֻיִּים, חֲטוּפִים, חֲלָלִים.
כָּאֵב עַל כָּאֵב,
כָּאֵב עַל כָּאֵב,
כָּאֵב עַל כָּאֵב.

אהובים,
בשער ראשנו
נמשה את עצמנו
מן הטביעה.

30.5.24

בְּקִרְיַת שְׁמוֹנָה

בְּקִרְיַת שְׁמוֹנָה
כָּבֵר לֹא צָרִיךְ בֵּית חוֹלִים,
גַּם לֹא מִרְפָּאָה קִטְנָה
וּפְנֵת רַעֲנָן חִלִּים.
לֹא רִכְבֶּת קֵלָה אוֹ כְּבֹדָה,
אוֹנִיבֶרְסִיטָה וְגַנִּי תִינּוֹקוֹת,
סֶתֶם חֲנוּת בְּגִדֵי עֲבוּדָה
אוֹ קִיּוֹסֵק וְחֲנוּת יִרְקוֹת.

כָּל הָאֲנָשִׁים הַטּוֹבִים אֵינָם
וְאַתֶּם הַתְּקוּוֹת הַיְּפוֹת.
הַתּוֹשָׁבִים עֲזְבוּ אֶת בֵּיתָם,
שִׁרְפוֹת, אֲחִים, שִׁרְפוֹת.

נָשִׁיר שִׁיר הַלֵּל לַמְּנַהִיג,
וּלְשָׁרֵינוּ נֹדֶה בְּקוֹל רֶם.
שׁוּם דָּבָר נֹרָא לֹא מִדְּאִיג,
חוּץ מִמָּה שְׁמִיטִיב לַעֲצָמָם.

4.6.24

חוצה ישראל

המדינה שותתת דם,
מר מאומה
מהצפון ועד העוטף.
במקום להיות מגן האמה,
הפכת להיות הטורף.

13.6.24

חוצה ישראל
המדינה שותתת דם, לאומה
הצפון ועד העוטף
במקום להיות מגן האמה
הפכת להיות הטורף.
(אסתר)

הכול תלוי רק בך

יום אחד תגלה
שהליכה בין הטפות
השאירה אותך צחית.
שמרב ישיבה על הגדר
לא הרחקת לכת מאוד.
שמרב שקולים
כנפיק כבדו
מלעוף אל האור,
ומהשטחת הכוחות
לא גלית דבר.
לא העמקת לחקר.

אתה לא מבין את הים,
אם אתה נמנע מהגלים.
אתה לא מבין סערה
אם אתה נמלט מכל רוח.
אתה לא חי באמת,
אם רק התבוננת מהצד,
או גרוע מזה –
הסבת מבטך.
בשתיקה.

אֲבֵל עֲכָשִׁיו,
הַכֹּל תִּלְוִי רֶק בָּרָה.
הַכֹּל תִּלְוִי רֶק בָּרָה.

18.6.24

ישראל חדשה

המבצר נפל, גברתי המכבדת,
אבל אנחנו עדין כאן
ויש בתוכנו להבה יוקדת
ואפק ערוך ומוכן.
אנחנו נעלה מן היאוש הגדול,
מן האפר ומן ההריסות.
אנחנו נצמח מן הכאב והשכול,
יש לנו הרבה לעשות.

את תראי,
שלא נתן להכחיד אותנו
למרות שנפלו עלינו השמים.
אנחנו נבנה את המדינה שלנו
עם לב גדול ואלפי ידים.

המבצר נפל, אבל אנחנו כאן
עם אש החרות והתקווה.
כל מה שנהרס יבנה ויתקן
בנחישות ובהרבה אהבה.

חוט של תקווה

צָרִיךְ לִמְצֹא
חוט קָטַן שֶׁל תִּקְוָה
בְּתוֹךְ הַצֶּעֶר וְהִיגוֹן.
לְהַחֲזִיק בּוֹ
בְּנִחְשׁוֹת וּבִאֲהָבָה,
מֵעֵבֶר לְכָל הַגִּיּוֹן
וּמֵעֵבֶר לְנִרְאָה לְעֵין.

לֹא־פֶשֶׁר לוֹ לִטְוֹת
יוֹם חֶדֶשׁ בְּתוֹךְ הַנִּסְתָּר,
לִתֵּת לוֹ כּוֹחַ לְהִתְהַוֹּת
מִזֶּל הַחֲרָבוֹת וְהַיָּאוֹשׁ הַמֵּר.
לְקַרֵּא לוֹ בִּיחָד בְּרַחוּבוֹת,
לְשַׁמְרוֹ מִכָּל מְשָׁמֵר
חוט תִּקְוָה יָקָר.

חוט קָטַן שֶׁל אֹר
טוֹוֶה חַיִּים בִּיבִינּוֹ
עַד שִׁיקְרָם גּוֹף,
שִׁיִּצְמִיחַ עוֹר
וּמִמְשׁוֹת בְּתוֹכָנּוּ.

עַד שֶׁתִּסָּלַק הַחֲשֵׁכָה
וְתִתְגַּשֵּׁם הַרְקָמָה הַבְּרוּכָה
וְנִנָּשֵׁם לְרוּחָהּ.

6.7.24

את האור בקצה המנהרה

לִבָּה כְּבֵד, עֵינִיָּה דּוֹמְעוֹת,
כִּמָּה חוֹל נִזְרָק בְּעֵינִיָּה.
מִי יִשְׁמַר עַל גּוֹפָה וְנַפְשָׁה?
מִי יִגֵּן עַל שְׁלוֹם יְלָדֶיהָ?

הִיא תִצָּא לְהִגֵּן עַל בֵּיתָה בְּעֶצְמָה,
זֶה חֲזָקָה וּמִשָּׁם כּוֹחוֹתֶיהָ.
קֶשֶׁה לֵהִיּוֹת שְׂקֵטָה בְּמַדִּינָה
שְׁפוּעֶלֶת נֶגֶד אֶזְרָחֶיהָ.

”אֲנִי אֶתֶר”, בְּתִי הִיקָרָה,
תֹּאמַר לָהּ הַמוֹלָדֶת,
”עַד שִׁיחֲלֹף הַגִּיהֶנוֹם הַנּוֹרָא
אֲנִי לִצְדָךְ עוֹמֶדֶת.
אֶת הָאוֹר בְּקֶצֶה הַמְּנִהְרָה,
אֶת הַתְּקוּהָ הַנוֹלָדֶת”.

11.7.24

תציל כבר את החטופים

אף אחד לא מאים להרגך,
אבל כפיר ואריאל בסכנה.
איש לא מאים לסלקך באלימות,
אבל שירי וכרמל מתחת לאדמה.

מי מגן על החטופים עכשיו
כשאתה מקף עשרות שומרים?
בלב המנהרות, אזרחים בשטח קרב
זועקים לעזרה ואין עוזרים.

אף אחד לא מאים להרגך,
רק מחשבותיך ופחדריך הרודפים.
במקום להסתובב סביב עצמך,
תציל כבר את החטופים.

כי גם אדם שאין לו מצפון,
עדין המצפון יכול לרדפו
עד קצה העולם,
עד קצה העולם וסופו.

תציל כבר את החטופים.

מפני עצמה

בְּאֵין מְלִים,
צוֹעֶקֶת הַדְמָה,
לְהַסִּיר אֶת הַכִּפּוֹת,
לְלַבֵּשׁ עַד וְעֶצְמָה,
לְהַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל
מִפְּנֵי אוֹיְבֶיהָ
וּמִפְּנֵי עֶצְמָה.

30.7.24

מי היה מאמין

מי היה מאמין
שִׁישׁ בְּאֶפְשָׁרוּתֵנוּ לְהַצִּיל
וְאֵינָנוּ מַצִּילִים אוֹתָם.

מי היה משער
שְׁמִי שֶׁבְּכוּחוֹ לְהוֹשִׁיעַ לְהוֹבִיל
יִצְפָּה מֶרְחוֹק בְּמוֹתָם.

מי היה מאמין
שֶׁנֶּחֱזַר לַעֲסוֹקֵינוּ הַפְּעוּטִים
כְּשֶׁהֵלַב כּוֹאֵב וּמַדְמֵם.

מי היה משער
שֶׁהָאָרֶץ תִּשְׁרַף, תִּחְרַב,
וְהַשְׁלֵטוֹן יִשְׁאֵר שָׁלֵם.

מי היה מאמין
שִׁישׁ אֶלֶּפִי גִּוְנִים וּצְבָעִים
לָרַע, לְנוֹרָא וּלְאִים.

מי הביא בְּחֶשְׁבוֹן
שִׁיכוּלִים לְהִתְרַגֵּל לְרָשָׁעִים

וְלֹא־לָהּ הַשּׁוֹתְקִים בְּגִיהוֹנָם.

מִי הָיָה מֵאֲמִין שֶׁהָאֵשׁ תִּפְנֶה
נֶגֶד מִיטֵב בְּנִינוֹ הַמְּשֻׁרְתִּים.

שְׁמֵנְהִיגִים שְׁלֹא שֶׁרְתּוֹ יוֹם אֶחָד
יִפְרְצוּ לְתוֹךְ מַחֲנוֹת צָבָאִים.

מִי הָיָה מֵאֲמִין שֶׁבְּמָקוֹם
לְטוֹוֹת עֵתִיד שֶׁאֶפְשָׁר לְחַיּוֹת בּוֹ,
יַעֲשֶׂה הַכֹּל כְּדִי לְשַׁרֵּף וּלְנַתֵּץ,
לְשַׁבֵּר כָּל מָה שֶׁטוֹב פֹּה.

וּמִי עֵדִין מֵאֲמִין שֶׁלְמֵרוֹת הַכֹּל,
נִיצוֹץ אֶחָד שֶׁיִּתְּוֹסֵף לְלֶהֱבֶה,
אָדָם אֶחָד נוֹסֵף שִׁיעוֹז וְיִזְעַק בְּקוֹל,
יִשְׁנֶה אֶת הַתְּמוֹנָה לְטוֹבָה.

מִי הָיָה מֵאֲמִין
שֶׁזֹּז אֶת,
מִי הָיָה מֵאֲמִין
שֶׁזָּה אֶתָּה.

2.8.24

מנומסים, מנומסים מדי (מחאת הג'חנן)

אֲנִי אֶכְלָתִי קְרוֹאֶסוֹן
בְּגִנַּת הַג'חַנָּן בְּהַפְגָּנָה שְׂקֵטָה.
אוּלֵּי כִּי זֶה מִתְחַרֵּז עִם אֶסוֹן
בַּחֲשֵׁךְ, בַּהֶרֶס וּבַעֲלָטָה.

נִגְמְרוּ לָנוּ הַמְּלִים,
עֲבֵרְנוּ לַפְּחִימוֹת.
בְּיִשְׂרָאֵל הַמִּפְאָרֶת
נִגְמְרוּ הַחֲלוֹמוֹת.

וְהֶרֶסֶק הָאָדָם
מִזְכִּיר לִי אוֹתָנוּ,
מֶרֶסֶק אֲבֵל יוֹתֵר טְעִים
מִהַחֲמִיצוֹת שֶׁבָנוּ.

הַלֹּאִי שְׁמִי־שֶׁהוּ יִגְדֵּל בִּיצִים
כְּמוֹ אֵלֶּה שְׁאֶכְלָנוּ בְּגִנָּה,
עִם קֶצֶת רוּחַ וְצֵל עֲצִים,
כִּי מִי יִצִּיל אֶת הַמְּדִינָה?

חֲלִילָה לֹא נִפְרָץ לְמַחֲנֶה צָבָאִי,
אוֹ נֶכֶה עַל שְׁלָחַן,
אֲבָל נִזְעַק בְּנִימוֹס פְּרָאִי
שֶׁנִּגְמַר לָנוּ הַזֶּמֶן.

כִּי מִי יִצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל
מִהַפְקָרָה, מִהַשְׁחָתָה,
מִהֶרְקוֹב הַמַּזְדַּחֵל,
מִמַּעֲשֵׂי סִיט וּבִעָתָה?

אִז אֲכַלְתִּי קְרוֹאֶסוֹן,
גַּם גִּ'חֲנוֹן וּבִיצִים קְשׁוֹת,
כִּי זֶה מִתְחַרֵּז עִם אֶסוֹן.
וּמָה עוֹד אֲנִי יִכּוֹלָה לַעֲשׂוֹת?

מִנְמָסִים, מִנְמָסִים מְדִי.

11.8.24

בזכותכם

היום אֶנְחֵנוּ מְכִירִים חֶשֶׁךְ
שֶׁלֹא יִדְעֵנוּ שְׁנִיחוֹה,
וְגַם רֵאִינוּ אוֹר שֶׁל אֲנָשִׁים
מִנְצִנֵּץ בְּלִבָּם הֵיכָּה,
וְדוֹקָא הָאֶפְרַיִם מִדְּאִיגִים אוֹתִי
יוֹתֵר מֵהֶכֶל –
הַשָּׁחַר הַמְּסַתֵּר בַּאֲדִישוֹת,
הַלֵּבֶן הַנֶּרְמָס בְּלִי קוֹל.

הַעֵז, הַגְּבוֹרָה,
שְׁנִבְלָעִים בְּתוֹךְ בּוֹלְעַן הַשְּׂגָרָה,
הָאֲגוּצָנִטְרִיּוֹת הַלֹּא־אֲכַפְתִּית,
הַהִסְתַּגְרוֹת בְּמֵאוֹרָה.

הַהִשְׁתַּבְּלָלוֹת לְתוֹךְ עֶצְמוֹ
מִכָּל הַסְּבוֹת הַנִּכְוֹנוֹת,
הַצִּפִּיָּה שְׁמִישָׁהּ אַחֵר
יִלְחֵם לָנוּ אֶת הַמִּלְחָמוֹת.

אֲנִי רוֹצֶה לוֹמַר תּוֹדָה
לְאֵלֶּה שְׁאֲכַפְתָּ לָהֶם מֵאַחֲרִים,

שְׁבִּזְכוּתְכֶם יֵשׁ תִּקְוָה וְרָדָה
מִנְּצָנֶצֶת בְּמִיּוֹם עֲכוּרִים.
בְּזְכוּתְכֶם, לֹא יִנָּצַח אוֹתָנוּ הָרַע,
הַגִּחְלָל תִּבְעַר מִתּוֹךְ הָאֵפֶר הַנּוֹרָא.

בְּזְכוּתְכֶם, כִּי נִשְׁאֲרֶתֶם אוֹהֲבֵי אָדָם,
בְּזְכוּתְכֶם, נִשְׁאָרְנוּ בְּנֵי אָדָם.

17.8.24

מירי תפיקי

מירי תפיקי, מירי־תפיקי,
יש רק הפקה אחת ראויה:
כל החטופים חוזרים ביחד,
תצטלמי אתם לגליה,
תפציצי בשירים ודגלים
זקוקים, נאומים ומחמאות,
תצניחי מלמעלה, תביאי גמלים,
אפלו תעוטי נשכחות.

העקר תפיקי, מירי־תפיקי,
הפקה אחת משמעותית,
כל החטופים חוזרים ביחד
ואת בשמלה מלכותית.
תרקמי עליה את כל התמונות
של הנרצחים, ההרוגים, השרופים.
תצהלי, תרקדי, תלהטטי כלולינית,
את כל נצחונותיכם היפים.

יאללה, תפיקי, מירי־תפיקי.

אוקטובר זועק מתקרב,
הצפון נשרף, הדרום הרוס,
זה הטקס שירפא את הלב.
תפיקי.

21.8.24

שעון חול אבנים

וְהָיָה לָנוּ בִּלְבַב שְׁעוֹן חוֹל אֲבָנִים,
עֲשׂוּי כְּמִשְׁקוּלוֹת כְּבִדּוֹת.
צֵד אֶחָד סוֹפֵר אֶת הַיָּמִים
וְצֵד שֵׁנִי סוֹפֵר אֶת הָאֲבִדּוֹת.

יוֹם אֶחָד לֹא נוֹתְרוּ אֲנָשִׁים לְסִפּוֹר
וְלֹא נוֹתְרוּ תַקּוּוֹת מִתַּעֲתָעוֹת,
וְאִז, לְמוֹדֵי כָאֵב וּפֶחַד,
רִיקִים מֵאֲשָׁלִיּוֹת,
הֵעַפְנוּ אֶת הָאֶפֶל, הַיּוֹשֵׁב עָלֵינוּ,
בְּשִׁאֲרֵית הַכּוֹחוֹת.

כִּי כָשֶׁהֱתַקְוָה מֵתָה,
אֶתָּה הוֹלֵךְ וּמוֹעֵד.
אֵין לָךְ מָה לְהַפְסִיד יוֹתֵר,
אֶתָּה מִפְסִיק לְפֶחַד,
וְאִז הַמָּחָר מִתְעוֹרֵר וְשׂוֹאֵג בָּךְ,
לְהַסִּיר אֶת הַכִּפְפוֹת
וְאֶתָּה נִלְחָם כְּאֶרֶיָּה
עִם כָּל מָה שֵׁיֵשׁ לָךְ,
לֹא פָחוֹת.

וְאִז, הִיא נוֹלֶדֶת מִחֲדָשׁ,
הַתְּקוּהָ.
אוֹ שְׁלֹא, אוֹ שְׁלֹא,
נִשְׁאֲרֶת מֵר
אֲבֵל נִלְחַמְתָּ לַעֲזָאזֵל,
נִלְחַמְתָּ עַל הַמָּחֶר.

1.9.24

כשתחזרו

כְּשֶׁתִּחְזְרוּ נִחְזֹר אֶל עֲצָמֵנוּ,
נִתְחִיל לְטוֹוֹת תְּקוּהָ.
אֲנַחְנוּ חֲסָרִים בְּלַעֲדֵיכֶם,
אַתֶּם הַבֵּית, אַתֶּם הָאֶהְבָּה,
כְּשֶׁתִּחְזְרוּ.

נִחַפֵּשׁ אֶת הַכּוֹחוֹת הַחֲבִיּוּם
שֶׁמִּתְגַּלִּים בְּתִהוֹמוֹת אֵין־סוֹף.
נִבְקֵשׁ לַחֲיוֹת חַיִּים רְגִילִים
כְּמוֹ גָּלִים שְׁחוּזָרִים לַחוֹף.

בְּלוֹנִים צֶהָבִים יִפְרָחוּ בְּאֵוִיר,
יֹוֹתֵר לֹא תִשָּׁאֲרוּ לְבַד.
אֵי־אֶפְשָׁר לַנֶּשֶׁם כְּשֶׁאֵינְכֶם כָּאֵן,
אֲנַחְנוּ שְׁזוּרִים זֶה בְּזֶה כְּאַחֵד.

כְּשֶׁתִּחְזְרוּ נִחְזֹר אֶל עֲצָמֵנוּ,
נִתְחִיל לְטוֹוֹת תְּקוּהָ,
אֲנַחְנוּ חֲסָרִים בְּלַעֲדֵיכֶם.
אַתֶּם הַבֵּית, אַתֶּם הָאֶהְבָּה,
כְּשֶׁתִּחְזְרוּ.

זו תהיה התחלה של דרך,
לא תשאיר עין אחת יבשה.
אתם הסכוי של כלנו,
כמו טובעים שרואים יבשה.

23.8.24

תמצאו אותי, טוב?

“תמצאו אותי, טוב?”
בקשה עדן,
”תמצאו אותנו”, בקשו כלם.
ואנחנו מצאנו אותם
באדמת השטן,
עטופים בתכריכים
של השרדותם,
גבורת נפשם,
חזק לא יתאר
והפקרתם.

גם ערכינו כך יקברו,
בתכריכים.

3.9.24

אנחנו זעקתם

רִאִיתִי שֶׁהוֹרְסִים בְּעוֹטָף
אֶת הַבָּתִּים הַשְּׂרופִים
אוֹלֵי כָּדִי לִבְנוֹת מִחֲדָשׁ
עֲתִיד וּבָתִּים יָפִים.
רַק שְׁלֹא יִשְׁטַחוּ לָהֶם מִגֶּרֶשׁ
וְשָׁכַל יִשְׂרָאֵל,
וְאוֹלֵי גַם כְּמוֹ מִכְחִישֵׁי הַשּׁוֹאָה,
כָּדִי לַהֲגִיד יוֹם אֶחָד, מָחָר,
שֶׁלֹא קָרָה כָּאן דָּבָר.

מָה כְּבָר קָרָה?
גַּם חֲטוּפִים שְׁחוּזָרִים חַיִּים
עֲלוּלִים לַהֲפָרִיעַ
לְהַעֲלֹמַת אֶסּוֹן הָאֲסוֹנוֹת,
שֶׁקוֹלוֹ יִבְקִיעַ, יִשְׁמִיעַ,
יִרְקִיעַ עוֹלָמוֹת,
כִּי אֵיךְ תִּפְרִיד חֲטוּף מִחֲטִיפָתוֹ,
מִשְׁבִּיּוֹ, מִכְּאָבוֹ וּמִזְעָמוֹ?

אֲבֵל מֵת בִּקְבָרוֹ
לֹא יִזְעַק בְּהַעֲלָמוֹ.

מֵתִים־מֵתִים בְּשִׁיקָתָם,
אֲנַחְנוּ נִהְיָה זַעֲקָתָם.

4.9.24

אתה לא זוכר?

בהתחלת אוקטובר היו מתקנים
את שירי יודעי דקדוק,
שלא אכתב בטעות
בתאריך האסון "שביעי",
ולמדתי לכתב "שבעה".

"שבעה באוקטובר".
צרוב בנשמה,
חורך בלב,
אסון בווער.

אוקטובר חלף,
שנה כמעט חלפה,
כלנו נשארו בשבעה.
באוקטובר.

אדוני ראש הממשלה,
אתה לא זוכר?

5.9.24

מפקיר ביום חול, מתפלל בשבת

מה אתה אומר לאלוהיך
בבית כנסת?
על מה אתה נושא תפלה מהלב?
סליחה שלא דאגת לילדיו
השבויים במנהרות אויב?
או סליחה ששלחת משטרות זעם
בעם שלך הקרוע, הכואב?

מה יש לך להתפלל בבית כנסת?
אלוהים שלך לא רואה ביום חל
איך אתה מפקיר את בניו ובנותיו למותם
ובשבת מצטידק על הכל?

מה אתה אומר לאלוהיך?
רואה מחשבות ומעשים יפים,
הנה עשיתי כדברך,
”ואהבת לרעך כמוך”,
חוץ מהחטופים?

מפקיר ביום חל,
מתפלל בשבת.

מפקיר ביום חל,
מתפלל בשבת.

14.9.24

שיר שלא אפרסם

זה שיר שלא אפרסם.
מה יש לפרסם שיר
שלא יתפרסם?

כך אני מרגישה
עם הרגשות
שלא נתנים לשתוף.
אין אשתך
את שאינם נתנים לשתוף?

זה הבץ הלבנוני
שטבע בבץ העזתי,
שטבע בבץ שלא ראה מזמן
מים חיים
של מדינת היבשה,
הפצועה, האהובה,
שלא ראתה גשמי ברכה,
ובכל זאת,
טובעת בבץ.

25.9.24

באיזה צד אתם?

101 חטופים במנהרות
ואתם, באיזה צד אתם?
360 ימים ולילות
ואתם, באיזה צד אתם?
זעקתם לא נשמעת,
כאבם לא נתפס.
האם סבלם מפריע לכם לחגג?
האם זה כבר נמאס?
האם זה מתחיל להסתמן כעל
ומפריע לכם לשגרה?
האם 'די כבר עם החטופים האלה'
זאת מחשבה שפתאום עברה?
באיזה צד אתם,
כי מסתבר שיש שנים:
צד הדואג רק לעצמו
וצד הזועק לשמים.

30.9.24

להעביר דף

להעביר דף,
לדפדף הלאה
בספר החיים,
ללא החזרת החטופים?
לא יהיה לנו ספר
ולא חיים.

13.10.24

להעביר
לדפדף
בספר החיים
ללא החזרת החטופים?
לא יהיה לנו ספר
ולא חיים.
(א/סמ)

אסון עומד

השריטה בחלון בקיסריה,
שני העצים שנחתכה צמרתם
ועציץ שלא זז ממקומו
אפלו מילימטר אחד קטן,
הזכירו לי כמה נורא האסון
של אלה
שהקרע בלבם
לא נתן לשפופץ
כמו השריטה בחלון.
העצים שנגדעו
הם ילדיהם,
והעציץ שלא זז אפלו מילימטר
הוא האסון של כלנו.
עומד...

25.10.24

הדרך מהראש אל הלב

אִיךָ מִלְחָמָה מִסְתַּיֶּמֶת,
אִיךָ חִילִים חוֹזְרִים לְבֵיתָם,
אִיךָ מִתְחִילִים לְבָנוֹת מִחֻדָּשׁ,
אֵת כָּל מָה שֶׁנֶּהֱרַס וְתָם.

אִיךָ קִרְבוֹת נִגְמָרִים לְעֶצְמָם,
אִיךָ יִתְחִילוּ חַיִּים לְלַבֵּל?
הַדֶּרֶךְ הָאֲרָכָה בְּיוֹתֵר לְאָדָם
הִיא הַדֶּרֶךְ מִהֶרָאשׁ אֶל הַלֵּב.

עִם הַחֶרֶף תִּדְעֶךָ תֵּאוֹת הַנֶּקֶם.
מִי יִצִּיל אוֹתָנוּ מִפְּנֵי עֵתִיד חָרֵב –
הֶהָרֵס, הָעֵשׂן, הָאֲדָמָה רוֹוִית דָּם?
רַק הַדֶּרֶךְ מִהֶרָאשׁ אֶל הַלֵּב.

יוֹם אֶחָד יִקוּמוּ מְשׁוֹרְרִים וְיִכְתְּבוּ
אֵת שְׁבִיל הַחַיִּים שֶׁנִּסְלַל בְּכָאֵב.
אוֹת אַחֵר אוֹת יִסְמְנוּ, יִתְאָרוּ
אֵת הַדֶּרֶךְ מִהֶרָאשׁ אֶל הַלֵּב.

וְאַל תִּסְגְּרוּ אֶת לְבַבְכֶּם, זֶה יִגִּיעַ,
מִבְּצֵר הוֹרְסֵי הַטּוֹב וְהַתָּם יִחָרֵב.
אֲט־אֵט נַעֲלֶה לְרֹגֶל בִּיחָד
בַּדֶּרֶךְ מִהָרָאשׁ אֶל הַלֵּב.

20.10.24

החלמה

אִי־אֶפְשֶׁר לְהִגִּיד
שְׂאוּהֵבִים מִיֶּשְׁהוּ
וְאֵז לְקַחַת מִמֶּנּוּ
אֶת חַיּוֹ, עֲתִידוֹ וּמָמוֹנוֹ.

”בִּיחַד נִנְצַח”
זוֹ הַצְהָרַת כְּנִיעָה
שֶׁל הַצָּבוֹר הַנּוֹתֵן
לַצָּבוֹר הַלּוֹקֵחַ לְעַצְמוֹ.

כְּשֶׁחֶלֶק מֵהַגּוֹף מֵתְחִיל
לְרַאוֹת עֲצָמוֹ נִפְרָד,
קוֹרְאִים לָזֶה סֶרְטֵן,
לֹא ”עִם אֶחָד”.

כְּדֵי לְהִבְרִיא
הַגּוֹף יוֹדֵעַ מָה לַעֲשׂוֹת.
צָרִיךְ לִזְהוֹת אֶת מָה
שְׂאוּכָל אוֹתוֹ מִבְּפָנִים
וּלְהִתְחִיל לַחַיּוֹת.

לְגוֹף יֵשׁ תָּאִים מִיָּחָדִים
שֶׁנִּלְחָמִים בְּטָרָם מֵאַחֵר –
מִעֲרֶכֶת הַחֶסֶן
אוֹ שׁוֹמְרֵי הַסֵּף.

שֶׁלֹא יִחַכּוּ לְמָחָר.

12.11.24

”שיט, היא לא נגמרת המלחמה“

אֶתְמוּל לְקִרְאָת הַצְהָרִים
פְּתָאוּם
הַקְרִיאוּ שְׁמוֹת בְּהִטָּעָה
מִיִּשְׁהוּ אָמַר:
”שיט, היא לא נגמרת המלחמה“.

אֲנִי הִסְתַּכַּלְתִּי עַל עֲצָמִי
לְכוּדָת תִּסְכּוּל וְזַעַם.
רָאִיתִי שְׁבִרְחָתִי רָגַע בְּרֹאשׁ
לִפְנֵי הַתְּפֹצְצוֹת הָרַעַם.
בְּלִי בְּרָקִים
הַצִּלְחָתִי לְהִתְרַחֵק
בְּעוֹד לֵב מִשְׁפָּחָה,
עוֹלָם שָׁלֵם,
נִשְׁבֵּר וְהִתְרַסַּק.

אִיךְ אֲנַחֲנוּ חַיִּים
בְּתוֹךְ בּוֹר הָרוֹלָטָה.
שְׁתִּיתִי רַק קָפָה בְּבֶקֶר,
הִתְחַלְתִּי דִּיאָטָה.

עוֹד חִילִים נִפְלוּ.
”שֵׁיט, הִיא לֹא נִגְמַרְת הַמֶּלֶחֶמָה”.

14.11.24

כינור

צִלִּיל אֶחָד שֶׁל כִּנּוֹר
נָגַע בִּי בְּרִכּוֹת
וַחֲזַר לִנְחֹחַ בְּאַרְגָּזוֹ.
הוּא יוֹדֵעַ
שֶׁצִּלִּיל נֹסֵף
כִּבְר הִיָּה פּוֹעֵר
אֶת רָגְזוֹ
וְאֶת הַסֶּדֶק בְּלִבִּי
שֶׁמִּמָּאֵן לְהִתְנַחֵם.

16.11.24

בְּמַחֲנֵה הַהִשְׁמָדָה עָמַד מְנַגֵּלָה
 וְחָרָץ דִּינֵי נַפְשׁוֹת:
 אֶת לְטוֹר הַחַיִּים בְּשִׁבִּי,
 וְאֶתָּה לְטוֹר הָאֲסוֹנוֹת.

אֶתָּה תָּמוּת מִיָּד,
 וְאֶת תִּשְׁאָרִי לְהַתִּיֶּסֶר.
 אֶת תַּהֲפֹכֵי לָגַל אֶפֶר,
 וְגַם אֶתָּה לֹא חוֹזֵר.

וְכַךְ נִגְזַר גּוֹרֶלָם בְּאוֹתוֹ יוֹם.
 “יָמִין שְׁמָאל, יָמִין שְׁמָאל”, קָרָא.
 אוֹ לְסִיּוֹט חַיִּים בְּגִיהוֹנוֹם,
 אוֹ מוֹת מִיָּדִי וְנוֹרָא.

“יָמִין שְׁמָאל, יָמִין שְׁמָאל” –
 לְמִי יִכְלוּ לְקוֹוֹת לִישׁוּעָתָם?
 לֹא הִיְתָה לָהֶם אַז מְדִינָה
 שֶׁתְּבוֹא לְהַצִּיל אוֹתָם.

29.11.24

עוד נשימה אחת

העולם נֶעֱצַר בְּשִׁבְעָה בְּאוֹקטוֹבֶר.
מָה שֶׁנִּשְׁבֵּר לֹא יִבְנֶה בְּלִעְדֵּיכֶם.
רוּחוֹת קְשׁוֹת שִׁבְרוּ אֶת לִבֵּנוּ,
כָּל הַזְמַן אֲנַחְנוּ מְחַכִּים לָכֶם.

אורות מְנַצְנָצִים בַּחֲשֶׁךְ בְּמִרְחָקִים,
בְּמִנְהָרוֹת אֲרָכוֹת שֶׁל כָּאֵב,
טוֹבָעִים בְּצֶעַר חוֹלוֹת עֲמָקִים,
מְנַסִּים לְהַצִּיל אֶת הַלֵּב.

תְּחִזִּיק מַעֲמָד, אֱהוּב שְׁלִי,
אֶל תְּפִלָּה, אֶל תִּשְׁבֹּר, אֱהוּבִנוּ.
עוֹד נְשִׁימָה אַחַת, יֶלֶד שְׁלִי,
עוֹד נְשִׁימָה אַחַת עַד אֵלֵינוּ.
תְּחִזִּיקי מַעֲמָד, יִלְדָּה שְׁלִי,
אֶל תְּפִלָּה, אֶל תִּשְׁבֹּרִי, אֶת לִבֵּנוּ.
עוֹד נְשִׁימָה אַחַת, יִלְדָּה שְׁלִי,
עוֹד נְשִׁימָה אַחַת עַד אֵלֵינוּ.

בְּתוֹךְ אֶרֶץ אוֹיֵב, בְּחֶשֶׁכֶת הַדְּמָמָה,
נִשְׁמַתְנוּ שֵׁם נִקְרַעַת לִגְזָרִים.
הַלֵּב שְׁלָנוּ שְׁבוּי בְּעַמִּיקֵי הָאֲדָמָה,
וְאַנְחָנוּ לֹא מוֹתָרִים.

אורות מְנַצְנְצִים בְּחֶשֶׁךְ בְּמִרְחָקִים,
בְּמִנְהָרוֹת אֲרָכוֹת שֶׁל כָּאֵב,
טוֹבְעִים בְּצַעַר חוֹלוֹת עֲמָקִים,
מְנַסִּים לְהַצִּיל אֶת הַלֵּב.

לֹא נוֹתֵר עַל אֵף אֶחָד מִכֶּם לְעוֹלָם,
יוֹתֵר מֵהֶכֶל צָרִיךְ לְהַצִּיל אֶתְכֶם.
יוֹתֵר מִכֹּל צָרִיךְ לְהַחֲזִיר אֶת כָּלֶם,
אֵין רְעוֹת, אֵין עֵתִיד בְּלַעֲדֵיכֶם.

ת ח ז י ק ו מ ע מ ד !

סדר שירים

7	 הציוץ
8	 בורקס
9	 אין לנו פריביליגיה לטבוע
10	 סופרוומן
11	 העלי עצמך לחצי התורן
12	 שלא תדעו עוד צער לעולם
14	 דרום אדום
15	 כולנו
16	 מכתב בהול ליצחק רבין
18	 תגיד לי משהו טוב
20	 אתם לא יכולים להיות בסירה שלי
22	 חזרה הביתה
23	 לכל אחד יש חטוף או חטופה
24	 גן שרוף
25	 כמו יציאת מצרים
26	 נחמה מתמטית
27	 אל תהפוך חטוף לקטוף
28	 איך יכול להיות
29	 חוק הלאום
30	 זמן קפוא
31	 שם שלא ראיתי
32	 פרחים בורחים ממועקה
33	 צערי נכתב מעצמו

34	 במקום להספיד אותך
36	 נס גדול מתגלה לי
37	 ואל תחשבו שזאת לא אהבה
40	 הותרו לפרסום
41	 עטוף באור
43	 דיכאון
44	 נר לתצפיתניות
46	 כולם היו בניי
47	 ואתם עדיין לא כאן
49	 100 ימים
50	 מי יכול לעלות לסירה שלי?
52	 כדי להחלים
53	 הצילו! הצילו!
55	 שנהיה בוקר
56	 לא לשווא
57	 דרך החוט
58	 פתאום אני שונאת כלניות
60	 134 נשימות
61	 שירים לא עוצרים
62	 מרעות להפקרה
63	 מתחיל מהראש ונגמר
65	 מה עושה היום ממשלת אוקטובר?
66	 ביום האישה הבינלאומי
67	 ואלה אסונות

68	 עכשיו
69	 למה אתם עדיין פה?
72	 איה משה?
73	 עוד אפשר
75	 אלף סיבות לעזוב
77	 שמכניסנו למצריים
79	 על קדושת האדם
80	 לא די ולא דיינו
81	 איך הם לא קמו כולם
82	 יש החוזרים מהשבי
83	 אות חיים
84	 אין כאבי בטן
85	 ביום שאחרי הקרב
87	 צבא ההגנה על הנפשות
89	 שירים שטרם נכתבו
90	 בחשד
91	 אני מאלה
94	 אש גדולה
95	 תתפזרי, ארורה, תתפזרי
97	 כאב על כאב
99	 בקריית שמונה
100	 חוצה ישראל
101	 הכל תלוי רק בך
103	 ישראל חדשה

105		חוט של תקווה
107		את האור בקצה המנהרה
108		תציל כבר את החטופים
109		מפני עצמה
110		מי היה מאמין
112		מנומסים, מנומסים מדי
114		בזכותכם
116		מירי תפיקי
118		שעון חול אבנים
120		כשתחזרו
122		תמצאו אותי, טוב?
123		אנחנו זעקתם
125		אתה לא זוכר?
126		מפקיר ביום חול, מתפלל בשבת
128		שיר שלא אפרסם
129		באיזה צד אתם?
130		להעביר דף
131		אסון עומד
132		הדרך מהראש אל הלב
134		החלמה
136		“שיט, היא לא נגמרת המלחמה”
138		כינור
139		101
140		עוד נשימה אחת

